

L. 101789.

200

I

101789

BIBLIOTECA

PENTRU TOTI

ALEXANDRI

TEATRU

Barbu Lăutarul. Kera Nastasia.

Paraponisitul. Piatra din Casă.

Florin și Florica

BIBLIOTECA

ACADEMIEI

ROMANE



EDITURA LIBRĂRIEI

LEON ALCALAY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 37.

www.dacoromanica.ro

Prosat 30 Bani.

"BIBLIOTECA PENTRU TOȚI"

— LITERE, ARTE, ȘTIINȚE —

FIE - CARE NUMER **30 bani**

Au apărut :

- 1 Andersen, Povești alese, cu portret.
- 2 Marian, Paserile noastre și legendele lor.
- 3 Zamfirescu Mihail, Cântece și plângeri, I.
- 4-5 Spencer Herbert, Despre educație.
- 6 Vlahuță A., Icoane șterse, cu portret.
- 7 Carmen Sylva, De prin veacuri, I
- 8 Michelet, România Roma, Piza, etc.
- 9 Bachelin Leo, Castelul Peleş
- 10 Maiorescu T., Nuvele și schițe.
- 11 Theuriet André, Din tinerețe, etc.
- 12 Demetrescu M., Nuvele
- 13 Zamfirescu Duiliu, Nuvele romane,
- 14 Vilkins, Antichitatea romană.
- 15 Alexandrescu Gr. M., Proză și poezii.
- 16 Anton Pann, Povestea vorbii, vol. I.
- 17 Colomb D-na, Istorioare.
- 18 Teleor Dumitru, Schițe umoristice.
- 19 Musset Alfred, La ce visează Fetele.
- 20 Bolintineanu D., Legende istorice.
- 21 Genevraye, Ombra, roman.
- 22 Maistre Xavier, Călătoria împrejurul odăii.
- 23-24 Bănățeanu P., Din viața meseriașilor.
- 25 Anton Pann, Povestea vorbii, vol. II
- 26 Biografiile oamenilor celebrii.
- 27 Mahaty, Antichitatea greacă.
- 28 Creangă, Opere complete, vol. I.
- 29 Creangă, Moș Nichifor, vol. II.
- 30 Creangă, Povestea lui Stan Pătitu, vol. III
- 31 Creangă, Povestea lui Harap Alb, vol. IV.
- 32-33 Creangă, Amintiri din copilărie, vol. V și VI.
- 34 Ionescu-Gion, Istorie.
- 35 Stăncescu Dumitru, La gura sobei.
- 36 Povești de Crăciun.
- 37 Rosetti Radu D., Proză și Epigrame.
- 38 Goethe, Werther, roman.
- 39 Anton Pann, Povestea vorbii, III (ultim)
- 40 Carmen Sylva, De prin veacuri, II (ultim)
- 41 Huxley, Noțiuni asupra științelor.
- 42 Depărățeanu, Doruri și amoruri, vol. I.
- 43-44 Adamescu, Modele de discursuri române.
- 45 Depărățeanu, Doruri și amoruri vol. II.
- 46 Urechia Dr., Dușmanii noștri
- 47 Zamfirescu Mich., Cîntece și plîngerî, II
- 48-49 Adamescu Gh., Modele de discursuri streine.
- 50 Pecaut și Baude, Convorbiri despre artă, I
- 51 Vlahuță A., Din goana vieții, I.
- 52 Coppée François, Prietene, roman.
- 53 Vildenbruch, Două trandafiri.
- 54 Bourde, Patriotul.
- 55 Rosetti Radu D., Din inimă.
- 56 Pecaut și Baude, Convorbiri despre artă, II.
- 57 Vlahuță A., Din goana vieții, II.
- 58 Caragiale, Schițe usoare.
- 59 www.vladacoromanica.ro (ultim)

«BIBLIOTECA PENTRU TOȚI»

VASILE ALEXANDRI

Teatru

—————*****—————

Barbu Lăuțarul.

Kera Nastasia. Paraponisitul. Piatra din casă

Florin și Florica.



BUCUREȘTI

EDITURA LIBRĂRIEI LEON ALCALAY

Calea Victoriei No. 37

1903.

www.dacoromanica.ro

«BIBLIOTECA PENTRU TOȚI»

apare sub conducerea d-lui

A. ALECSANDRESCU-DORNA





Opera lui Vasile Alexandri, din care Biblioteca pentru toți a publicat cea mai mare parte (a se vedea vol. 180 — 194), se desăvârșește prin lucrările de teatru ale marelui poet.

Piese și monologurile ce se publică în vol. 199 și 200 ale Bibliotecii noastre, alături de marile și frumoasele piese în versuri ca Despot Vodă și Fontâna Blanduziei, sunt din acele opere literare care dau mai bine imaginea întregii evoluții teatrale românești dintre 1840 și sfârșitul veacului al XIX-lea.

Alegând din teatrul cel atât de bogat și variat al lui Vasile Alexandri lucrările aci publicate, direcțiunea Bibliotecii vrea să pună la îndemâna tineretului școlar piesele ce pot fi mai ușor apreciate și mai fără multă greutate jucate.

BARBU LĂUTARUL



BARBU LĂUTARUL

CÂNTICEL COMIC

Cântat de D-nul Milo pe teatrul din București

(Teatrul reprezintă un salon. — La ridicarea cortinei un taraf de lăutări începe a suna un cântec vechi din dosul ușii din fund. — Barbu lăutarul este îmbrăcat cu anteriori și giubea vechie; el poartă pe cap o jumătate de ișlic cu fund verde).

Un glas (dintre culise). — Lipsiți de-aici, balaurilor !

Barbu. — Ian lasă, jupâne vataje, așa să trăești, că boieriul ne-o chemat să-î cântăm de ziua lui !

Un glas. — Minciună ! boieriului nu-î plac țîrliiturile țigănești ! Haî, cărați-vă !

(Lăutarii se opresc).

Barbu (deschizând ușa cu sfială). -- Dee !... dacă eu sunt Barbu lăutarul cunoscut în toată țara Moldovii... cum o să mă dai afară ?... Mai stăi să grăesc două vorbe cu boieriul ! (intră și își scoate ișlicul). Iaca !... Aice-î adunare mare !

și adunare fără Barbu, starostele de lăutari, nu se poate! (se închină publicului). Așa 'i, boieri d-voastră, că nu vă lasă inima să mă dați pe scări, pe mine Barbu cel bătrîn, care am cântat la nunțile și la mesele părinților d-voastră? (întorcându-se spre ușă) Ei! apoi ce mai dîrdîște guleratu cel de ciocoiu? (chiamă doi scripcari și un lăutar cu naiul). Veniți încoace măi, cei cu scripcele și cu naiul, iar cei cu trîmbițele să meargă la paharnicul Surdulea!... (intră lăutarii) In ce vremi am mai ajuns!... Înainte mă ruga să merg pe la casele boierești, și acum mi se mucezește cobza sub beniş!.. Cine ar zice văzându-mă, că eu am fost lăutarul Domnilor!... Hei!... hei!... (cântă)

Eu sunt Barbu lăutarul
 Starostele și cobzarul,
 Ce-am cântat pe la Domnii
 Și la mîndre cununii.
 Cobza mea a fost vestită,
 Veac întreg a fost cinstită
 De boierii de pe-aici,
 Ba și chiar de venetici!

Of, of, of! 'mă-aduc a-minte,
 Of, of, of! că mai 'nainte
 Nici un chieș nu se făcea
 Fără astă cobz'a mea.
 Dar acum, acum, vai mie!
 De când lumea-î ca nemție
 Nu mai am în lume glas
 Și pe uliți am rămas!

Aşa, aşa, păcatele mele ! Vremea vremueşte, bătrîniî se duc, obiceiurile se prefac, oamenii se schimbă, cântecele se schimonosesc şi lăutariî mor de foame !.. Heî !.. în vremea boîerilor cu îşlic şi cu anteriû ca mine, ce de mai veseliî ! ce bancheturi ! Când se căftăniă vr'un boîer se ducea bărbier-başa de-l rădea cu bricele cele de mărgean în cerdacu casiî, şi eû mă duceam la el cu tarafu meû de-î ziceam : «Şi la mai mare, vere!...»

El îmi umplea fesu de galbenî şi eû îi cântam, dupe cum se obicînuia pe atunci :

CÂNTEC VECÎÛ

Chiû ! şi vivat fericit !
Boîerul s'a căftănit
Chiû, chiû, chiû şi ha, ha, ha,
Trăiască Măria sa !

Cât îi şede de frumos
Cu şalvarî de merinos !
Chiû, chiû, chiû, etc.

Cu-anteriû de citarea
Şi cu fes de indernea,
Chiû, chiû, chiû, etc.

Cu şal verde de pambriû
Şi beniş portocaliû,
Chiû, chiû, chiû, etc.

Par'că'î Paşa din Ruscîuc,
Când bea cafea şi ciubuc !
Chiû, chiû, chiû, şi ha, ha, ha,
Trăiască Măria sa !

D'apoi la nunți !.. Măiculița mea !.. Ce de mai zăfeturi !..

Ținea nunta câte-o săptămână tot în chiote și în chiote ! În curte oamenii frigeau boi întregi în frigări și desfundau la poloboace cu vin de Cotnar, în vreme ce arnăuții trăgeau din pistoale.. Iar boierii, sus, beau vutce cu fesurile și cu papucii cocoanelor ... Dacă era cocoana îmbrăcată cu rochie vișinie, boierul bea vișinap în dragostea ei ; de era cu rochie galbenă, limonie ; ș'apoi din vreme 'n vreme își anina poalele anteriului în brîu, își asvârlea papucii de rămânea numai în mestii, și juca parola sa cordeaoa... Mai pe urmă au jucat mazurca cu Rușii, valțu cu Nemții, și acum cadrilu cu Franțuzii !.. Dumnezeu știe ce-or mai juca mâine!.. cât pentru mine... mă videa Dumnezeu!.. boierii se apucau de umpleau un pahar mare cu vin și cu galbeni și mi-l puneau la gură... Eă îl dam pe gât, în sănătatea miresii, și-i cântam :

(Cântec vechiu însoțit de lăutari)

Lado, Lado. nu măi plânge
Că la măică-ta te oi duce
Când a face pleopul pere
Și răchita vișinele
Și resteul mugurele! etc., etc.

D'apoi încă alta !.. Când se 'ntâmpla de se îndrăgea vre-un cuconaș de-o cuconiță și vrea să-i spuie aleanu sufletului, socotiți că-i scria răvășele franțuzești ca 'n ziua de astăzi? Așa !...

Mă punea pe mine de cântam noapți întregi pe sub ferestrele ei, și 'n vreme ce cuconașu sta frumos în trăsura de-o parte, la colțu zidului, eu chiuaiam și oftam în locul lui până mi se usca gâtița... «Oftează, Barbule!» striga cuconașu și eu trăgeam niște ahturi de se stârnea toți câinii mahalalei !.. Ian așa :

CÂNTEC VECIU

Arde-ar rochița pe tine
Cum arde inima 'n mine!
Să te ardă, să te frigă,
Dor de mine să te-ajungă !

saū istăl'alt :

Ah! tu dormi, dormire-ai moartă
Și eu fac venin la poartă!.. Ah!

Vorbă să fie !.. boșerul trăgea ciubuc în vremea asta și sta cu ochii holbați la fereastra cuconiții.. Rîdeți d-voastră? Vă pare de șanț?.. Poate! dar cum era pe-atuncea, bine era, că lui Barbu îi curgea și laptele în pasat și galbenii în cobză !.. Acum nu mai plac cânticele vechi, numai sunt de modă, că s'o subțiat lumea!.. Am fost silit la bătrînețe să învăț cântece noi, de cele de la teatru, de la operă, adică de cele opărite... ca aista de pildă :

(Arie din Rigoletto : *La donna e mobile*

Lado na mobile
C'al lui Leventi.
Nene Acsenti
Eadeș prin cer,

Tronc! se potrivește ca nuca 'n parete!... Vă întreb, boieri d-voastră, nu erau mai frumoase cânticele noastre cele creștinești? precum: *Doîna, Vîersul lui Bujor, Sub poale de codru verde*?

De!... unde se mai pomenește de-al-de-astea prin orașe!... Numai pe la țară dacă se mai trec!... Acolo numai a rămas să ne câștigăm hrana, noi lăutarii... pe la horele românilor, unde facem să saie opinca 'n sus!... Iacă de pildă: să zicem că s'o 'ntins o horă cât casa asta de mare. Flăcăii staū înșirați de jur împrejur strângându-se cu fetele de mână, și noi lăutarii, prinși în mijlocul horei le cântăm, ian așa:

(Toți lăutarii pornesc cu pas iute de 'nconjură salonul, sunând o horă. Barbu urmându-i cu cobza, cântă :)

Leleo roșie la obraz
 Lelițo, lelițo fa!
 Florică din pârleaz,
 Lelițo, lelițo fa!
 Ce folos că ești frumoasă,
 Lelițo, lelițo fa!
 Și la cap căpăținoasă,
 Lelițo, lelițo fa!
 Ești dragă flăcăilor,
 Lelițo, lelițo fa!
 Ca buhna găinilor,
 Lelițo, lelițo fa!
 Strîngeți, leleo bufele,
 Lelițo, lelițo fa!
 Că le pișcă muștele,
 Lelițo, lelițo fa!

Stringeți leleo bufele,
Lelițo, lelițo fa !
Că se văd fasolele,
Lelițo, lelițo fa !

Stați, măi, c'am obosit !... Sărmane biete Barbule ! ai ajuns cal de poștă împrejurul horei, de unde înainte le ziceai boierilor *vere*.. fie!... Încalte mă mângâi că m'o 'nvrednicit Dumnezeu să înveselesc cu cobza mea o lume 'ntreagă ! (cântând la cobză cu jale) Dragă cobzișoară !... bune zile am petrecut amândoi... multă vreme 'mă-ai ținut isonul numai într'o strună !... (oftează) De-acum ne-o venit și nouă rândul de ducă cu cele multe obiceiuri vechi de-ale țării !... (ștergându-și ochii) Hai, draguța mea, să mulțămim cui se cuvine, că ne-am petrecut veacul în această țară bună și mănoasă care-o desrobit țigani !

Dragi boeri de lumea nouă !
Ziuă bună vă zic vouă.
Eu mă duc, mă prăpădesc
Ca un cântec bătrânesc !
Ah ! gândiți c'am fost odată
Glasul lumii desfătăță,
Și 'nchinați câte-un pahar,
Lui biet Barbu lăutar !

(Barbu cu taraful pleacă sunând un cântec vechi).

(Cortina cade)

KERA NASTASIA

KERA NASTASIA
săi
MANIA PENSIILOR

CÂNTICEL COMIC

Cântat de D-nul Milo pe teatrul din București

(Teatrul represintă un salon)

Kera Nastasia (Intră, căutând pe cineva în sa'a teatrului. Ea poartă fes alb, testemel cu fiong, paftale, și ține în brațe o mătă.)

Aice-î? Unde, Doamne iartă-mă, să fie? îl cat ca iarba de leac... Ha! iată-l colo 'n fund... (se 'nchină la o persoană din fundul sălei). Cu plecăciune, cucoane... cucoane... mă iartă că ți-am uitat numele... sunt cam uitată de când răsmerița Volintirilor... m'aū spăriat niște ieniceri de-aî lui Kîuciuk-Ahmet, mânca'î-ar pârdalnicul!... și încă tocmai atunci cumnatul meu, paharnicul Bursuflescu era gostinar și căzuse în dropică... Ei! știî, beîcache, cu ce l-am dofortit eū? cu rînză de dropie arsă și pisată în zamă de cucută... Aud?... (scoînd o hârtie) Îți

aduc o terpeloaică de jalbă pentru pensie, ca toată lumea ; pentru ca să vezi d-ta, protopopul Ion m'a sfătuit părintește ca să-mi cer dreptul de la stăpânire, fiind-că mai an Țeț, pe la Bobotează, mă dusesem în mahala să văd pe cucoana Despea care era lehuză, și să-i hărădesc plodul... Când să intru pe poartă, sar deodată niște câni la mine.. apuca'i-ar jigăraia !.. să mă mănânce!... Țip, cad, leșin, și când mă trezesc, mă trezesc cu friguri... Aud?... așa se vede... Apoi dă !... vorba ceia : Azi tare, mâine mare, poimâine pe spinare, adică alivanta, după cum spunea un sofologhiotatos cunoscut, răposatul Dună .. și tocmai pentru aceea am venit să te rog, beicache, ca să-ți faci o pomană și cu mine să mă pui în pensie, ca pe cei mulți.., că helbet !.. poate să ai și d-ta vre-o dată nevoie să te descânte bunică de diochi, sau să-ți cat în cărți de vre-o slujbuliță, ca mai an Țeț, când te dedeseră afară pentru niște bani ce lipsea.

Ca toată lumea și eu vroesc
Din pensioară să mă hrănesc,
Căci nu-i în lume mai dulce hrană
De cât aceia ce-i din pomană.

Pensia grasă este un dar
Ce-ți cade'n gură ca un zahar ;
Deci ca să-ți cadă pensia 'ndată
Fii tot-deauna gură cascătă.

Aud?... mă 'ntrebî, beîmû, dacă am drepturi la pensie? cum să nu am, dragu bunică-î!... Lasă că's din oameni, lasă că's cunoscută de toți boîeriî... puteîi întreba și pe chir Costea... dar apoi sunt și văduvă de trei bărbați... trei! tot unu și unu!... Încă cumnatu-meu paharnicu, pretinde că m'aș fi măritat chiar de a cincea oară, dac'ar fi fost iertat de dicasterie.. Apoi de! nu zic ba!... că doar nime nu fuge de bine... Marea că'i mare și încă are fund, dar inima omului!... Tocmai asta o spuneam dăunăzi cucoanei Despea care'i iar lehusă... Imi trimisese, drăguța, doi cozonaci calzi de Paști, însă n'am avut parte de ei, că 'i-a mâncat pisica (mâța miorlăește). Tacî cu mama, Lurcă, că 'ți-o cumpăra mama o furcă!... (lăgănă' mâța) Și așa cum îți povesteam, beicache: bărbatu-meu cel d'întâiu era Ciubucci-bașa la Caradgea, și de mult ce-a tot suflat în ciubuc a oftîcat, sufletu!... I s'aû dus zilele 'n fum, dupe cum zicea bărbatu-meu cel de-al doilea, care a fost Cafegi-bașa tot la Caradgea. Sărmanu!... și el și-a dat pe-lea popei, opărindu-și gātu c'un felegan de cafea clocotită, și s'a dus fert pe ceea lumă, după cum zicea bărbatu-meu cel de al treilea, care a fost Portar-bașa la Suțu. El ședea la perdeaua domnească zi și noapte, și când se trezia Măria Sa, el striga prin saraiû, cât îl ținea gura: Cafegi-bașa! Barbier-bașa! Chichirgi-bașa!... (oftând) Acum, drăguțu, numai zice nicî cărc,

căci 'i-a astupat gura pămîntu... Hei! hei! lume!
lume! (își șterge ochii și scoate o tabachere care
scârție). Amin!... sărut ochișorii!

(Arie: *Pom eram eă Pom*)

Ah! Ah!

Nastasie, Ah!

Am avut eă trei bărbați,

Toți în ranguri înălțați

Ah! Ah! Ah!

Și's toți răposăți!

Ah! Ah!

Nastasie, Ah!

Pentru-acei trei răposăți

Trebue să m'ajutați!

Ah! Ah! Ah!

Pensie să-mi dați!

Ah! Ah!

Nastasie, Ah!

Pensie bună să-mi dați,

Dacă sunteți botezați,

Ah! Ah! Ah!

Pensie 'mi dați!

Însă mă-i întreba poate, beicache, ce slujbe
aă făcut țării tustreii mei răposăți? Ce slujbe?
Să ți le spun pe degite, că's nenumărate... Unul
a suflat în ciubuc pentru patrie, de 'i-aă eșit
ochii din cap; altul a fert la cafele tot pentru
patrie, până ce s'a făcut martirul *zelosului* său,
după cum zice cumnatul în limba cea nouă, și
cel de al treilea a stat cu buzduganu la perdeaua
patriei, până ce s'a mazilit Suțu... Ei! ce 'ți

spuneam eu! De geaba cer pensie? Să mă ferească Dumnezeu de una ca asta... Dreptul meu, alta nu gonesc... Așa m'a învățat soțu meu din urmă: «Nastasică! îmi zicea el, când era cu chief, ferește-te cât îți trăi de-a mânca dintr'al tău...» Drăguțu! Ce bujor de om era!... Avea niște mustăți de-un cot și un glas de răsuna mahalaua, când începea a dura la ohtoicuri... (în taină) Până a nu mă lua, el m'a cântat vre-o trei luni de-a rândū, pe sub fereastră, un stih făcut înadins pentru nuriile mele... Ian ascultă, așa să trăești, beicache!...

(CÂNTEC VECIU DE LUME)

Αφροδίτη μου, ἄχ!

Απεφάσισα να ρίψω τὴν ελπίδαν μου αὐτὴν
Pentru că nu'mi dai crezare că numai ție mă 'nchin,
Πίπτω πιά καὶ τὴν ζωὴν μου, να χαθῶ ἀπὸ
τὴν γῆν,
Ah! cîci văd, tu nu ai milă, când vărs lacrimi și suspin.

Περιστέρι μου, ἀχ!

Ἦξευρε ὅμως καὶ τοῦτο ὅτι ἔγείνες φονεὺς
Acelui ce te slăvește și mai mult de cât pe Zefs,
Ὡς τὸραννος μὲ παιδεύεις ἀσπλάχνη εἰς τὸ ἐξῆς
Prin urmare mor, stăpână, ca un verde chiparis.

Îți place?... așa se cânta pe vremea lui Caradgea și a lui Suțu. Prin urmare nu se cuvine să fiu trecută la isvodu pensiilor împreună cu nepotu-meu Gogu și cu Lurca mamei? (sărută

mâta cu dragoste). Ah ! beicache, am un nepoțel numa de zece ani... 'î-a împlinit la Ispas... și încă tocmai atunci se aprinsese ogeagu de la bucătărie... Doamne sfinte și părinte !... ce spaimă am mai tras !... (își scuipe în sân) Am alergat numai într'un suflet, m'am suit pe co-periș c'un pahar de apă 'n mână... și noroc că aū sosit pompierii... după ce se stinsese focu... altmintrelea ardea tot... Dar unde rămăsem cu vorba ?... la nepotu-meū, la Gogu... Așa diavol nici că s'a dat pe fața pământului... El învața acum de șase luni la școala publică și știe o mulțime de bazaconi, știe Constituțiunea și Convențiunea și drepturile cetățenești și paternitatea... Bătă-l norocu, dimonj ! Gramatica încă n'a învățat-o și vrea să fie gazetar și deputat ; cere cuvântul... cere cuvântul ! (rîde cu spascuri) Nostimu-î, sfinte Aftanasie ! când îmi zice : bună ! cer cuvîntul... dă-mi o bucată de pâne cu povidlă !... Nu fie de diochiū, suflețelu !... Cumnatu-meū, paharnicu, îi proorocește că a să ajungă *tribunal*, cu limba de-un cot, ce-a mai fi și aceea.

Gogul mamii cel frumos
N'are seamăn pe pământ,
Ca un loghiotatos
El mereū cere cuvînt,
 Și vorbește,
 Dărdăește,
Din gură hodorogește
Chiar ca o moară de vînt.

Gogul mamii cel isteț
Nostimior ca un stigleț,
Despre carte e cam prost
Dar știe-a zice de rost,
 Libertate,
 Galitate,
Ba și chiar paternitate..
Și vrea ca să'l pue 'n post.

(Mâța miorlăește). Eî tacî cu mama, Lurcă, că ți-a cumpăra mama o furcă să torcî un fuor pentru țatrie și să intri și tu în pensie... (în taină) E zuliară de Gogu, că mă-î crede, beîcache? Nicî c'ai văzut așa pisică cu mînte de când ai făcut ochî; numai că nu grăește franțuzește și limba cea nouă din București. Mî-a prezentuit-o cucoana Despea de ziua mea, și să'vezî cum... De-abia răposase bărbatu meu cel de al' treilea, Cafegi-bașa.. ba nu... Portar-bașa, și poronicisem lui Iftimiû, vizitiul, să-mî puie caiî ca să merg la prietena mea care acum ieșise din lehusie... Când să ies, ce s'aud?... Aud cotcodăcind în podu grajdului! Chem pe Ioana ca să se urce în pod, și ce aflu?... Aflu că unîcal e despot-covit!... Așa m'am tulburat cât nu poți crede.. Tocmai atuncea venise Bursuflescu de la țară ca să mă mîngăie.

— Ah! cumnate, îî zic, ai aflat ce am pățit?

— Am aflat, îmi răspunde paharnicu, apoi ce să facem, soro... a murit, Dumnezeu să'l erte!

— Ba nu, îî zic, n'a murit încă, da-î despot-covit!

- Cine-î despotcovit ? răposatu ?
- Ba, calu.
- Bacalu ?
- Care bacal ?
- Calu cel de cătră om.
- Ce zici soro ? ce-ai pățit ? ce ți s'a întâmplat ?

- Am auzit cotcodăcind în pod.
- Cine ? calu !
- Ba, găina.
- Mare minune !

Atunci m'a umflat plînsu după bietu răposatu și am zis cumnatului : Pacatele mele, cumnățele !... iar am rămas văduvă !... Ce-mă mai rămâne de făcut ?

- Cere pensie, îmi răspunde paharnicu.
- Dar mă-or zice poate că am avere și că n'aș avea nevoie...

Ei ! ș'apoi ?... câți sunt, cu averi mari, cari aleargă după pensie cu limba scoasă în țara noastră !

Asta-î țară 'nbelșugată,
Asta-î țară minunată,
Unde mulți, cu mică, cu mare,
Vrea să fi pensionari.

Cel ce-î cu avere mare,
Alt'ambitie nu are
Ci de-a fi funcționar
Pentru-a fi pensionar.

Cel ce nu are nimică
Cere-o leafă cât de mică
Avînd plan de ischiuzar
S'ajungă pensionar.

Orî și cine aici se naște
Om saū vită care paște,
Nu se naște în zadar,
Ci de-a fi pensionar.

Căci e țara milostivă,
Și budgetu-î o colivă
Pentru cei mulți... colivari
Vrău să dic... pensionari.

Aud? Cum ai zis? Nu mi se cuvine pensie,
că n'am drepturi? N'am drepturi! (se mînie și
începe a gesticula) Da bine, mă rog, ce drepturi
aū unii din cei cu pensie, mai mult de cît
Gogu și de cît Lurca? Care sunt slujbele ce
'i-aū băgat în budgetu țării ca într'un cașcaval?...
sărmane budget!... de-a merge tot așa, o să fie
împărțit numai în lefi... și eū să nu am parte
de el, pentru că's o sărmană văduvă de trei
bărbați!... (plînge tare) Dreptu-î asta!... Ah!
ah!... să rămăie Lurca fără ajutoru patriei!...
(furioasă). De-oiū sti c'oiū mânca-o friptă, oiū
să mă duc cu jalba până la Sultan Mahmud...
(scapă mîta care fuge) Iaca posna.... în loc să
scap pensia, am scăpat și pisica din mână...
(alergînd după mîtă) Lurcă, Lurcă.. vin la mama,
Lurcă, că ți-a cumpăra mama o furcă... (lese
alergînd după mîtă).

(Cortina cade)

PARAPONISITUL

PARAPONISITUL

CÂNTICEL COMIC

Cântat de D-nul Milo pe teatrul din București

Paraponisitul (intră pe scenă foarte posomorât, se primbă ofiând, se oprește în fața publicului, clatină din cap și apoi zice :)

Cu dreptu-î?... frumosu-î?... toată lumea în slujbă afară de cât mine !... Apoi să nu fiu paraponisit?... ba să fiu... și sînt !...

Sînt paraponisit
Căci mă văd părăsit
Nemetahirisit
Și nechivernisit,
De n'aș fi procopsit
De n'aș fi prahtisit
Nimic n'aș fi găsit
De pretindarisit ;
Dar sunt gramatisit
Și sintagmatisit,
Patriot, iscusit
Și chiar buiurdisit...

Deci fiind părăsit,
Adiaforisit
Fiind chiar ^{am}blendisit,
Sint paraponisit !

Și poate că n'am dreptate!... Adică, mă rog, de ce să se hrănească o mulțime de trîntori, pe lângă albine, din mierea budgetului și eu să fac zîmbre de-o parte?... Aă doar nu's și eu pământean simpatriot? N'am slujit eu țării?... Mi-î plin sînul de atestaturi . Iacă... (scoate un teanc de hârtii) Iacă teșcherele și din vremea Turcilor, și din vremea Rușilor, și din vremea Nemților... tot cu pajure împărătești.. Poftim de-ascultați: (deschide o hârtie și citește) «Pol oca icri tescuite, 30 drămurî sacîz...» Nu-î asta (deschide altă hârtie) «Mai întâiu nu lipsesc a cerceta despre întregimea fericirei». Nicî asta.. 'Mî-am uitat ochelariî și nu vād bine... dar *telos pardon*, iacă dovezi gospod despre destoinicia mea. Am avut a face cu împărați, eu Nae Postuleanu, care dacă n'am și decorații, este că nu 'mî-aă dat, și cu toate acestea nu pot găsi o slujbă, cât de mică, în patria mea!... Cu dreptu-î? frumosu-î? Am alergat, m'am rugat... Aș! Vorba ceea: geaba vii, geaba te duci, numai rupî niște papuci.. Pe la toate ministerele mi s'a răspândit, că îndată ce va fi un loc ^{vacant}vacant.. Ce, doamne iartă-mă! Loc vacant?... că pe toată ziua se deschid locuri nouî, în cât s'ar

putea crede ca țara românească e locuită numai de amployați.

Avem prefecti
Și sub-prefecți
Și arhitecți
Foarte perfecți
Avem notari
Și arhivari
Și chiar primari
Buni cărturari.
Și casieri
Și ingineri
Și grefieri
Și consilieri
Și presidenti
Viț-presidenți
Și permanenți
Toți excelenți.
Avem bujori
De perceptori
Și preceptori
Și controlori.
Judecători,
Silvicultori,
Expediatori,
Și conductori
Și inspectori
Sub-inspectori,
Și inspectori
De inspectori.
Intr'un cuvînt
Românii sunt
Toți candidați
De amployați.

(Oftînd) Toți, toți, afără de mine !... Cu dreptu-î ? frumosu-î ?... Bine, dac'ași fi fost vre-odată

oposant, înțeleg să fiu *catactricsit*, cu toate că nici atunci nu s'ar cuveni... dar în sfârșit să zicem...
 Inșă martor 'mă-e sfântul mucenic Evdochim,
 că de și m'am abonarisit la masa paraponisi-
 ților nu vreaș să zică că m'am lepădat de *hris-
 toitie*, că m'am *zavergisit*, că m'am făcut, *ena
 mu che ena su* cu corifenții tarafului, căci nu-î
 fac haz.

(Arie finală din *Chirița în Provincie*)

Unul tot zice că-î tabachere
 Plină, ticsită, de un tabac
 Ce multor nasuri de 'nalte sfere
 Poate să vie curând de hac.

Altul, în mână c'o până seacă
 Srigă că-î singur brav pe pământ,
 Și că e gata resbel a face
 Cu lumea întreagă, cu nori, cu vînt,

Altul pretinde că 'n România
 Soarele-Unir i el l-a aprins
 Și cât 'i-abate să nu mai fie,
 Sufă, și 'ndată soarele-î stins.

Altul se plînge că țara pierе,
 Că tot progresul a stat pe loc,
 De când el nu mai e la putere
 Ca să-l conducă... într'un noroc.

Alții în visuri de înălțare
 Se plâng de-o parte cu ah și vah!
 Că mereu sufer de-o boală mare...
 Căci tronul țării le stă 'n stomach.

Eu unul, slăvă Domnului! sunt ferit de-ase-
 menea zaiflâc, dar nu pot să nu pătimesc, când

mă văd lepădat ca un vătraî în lunile de vară...
Cu dreptu-î? frumosu-î? De unde am fost ce-am
fost să ajung a fi ce sunt, și asta când?... Când
toți Româniî sunt de-opotrivă dinaintea bud-
getului, când toți au dreptul prin urmare a se
'ndulci de el... Ah! ah! nu 'mî-ar fi ciudă în-
calte dacă n'aș fi om pacinic și cu sevas către
maî marii mei, dar așa staū de-o parte și nu
mă amestec nici odată în filonichiile de la
masa paraponisiților... Iacă de pildă aseară:

Unii dintr'înșii cereau reforme,
Reforme 'n toate ca din topor;
În procedură, în legi, în forme,
Chiar în sistemul reformato.

Alții cu fața posomorită
Oftând mult jalnic, le răspundea
Că 'n țara noastră nepregătită
Ori-ce reformă, e formă rea.

Zicând că 'n lume toate se schimbă,
Unii cu hapea cereau schimbări
În instituții, în școli, în limbă,
În starea țării... și 'n alte stări.

Alții atunce cu 'nflorare
Schimbându'si fața, strigau mereu,
Că din schimbare tot în schimbare
Binele adesea se schimbă 'a rău

Unii contr'alții porniți de moarte
Vrând să se-arate buni patrioți,
Cu vorbe groase se luptau foarte
Și 'și dau porecle de patri-hoți.

Dar unii și-alții se acordară
Intr'o unire și într'un rost
Că toate-ar merge bine în țară
Ei dac' ar prinde cîte un post.

Postu săracu ! el te îngrașă, el te slăbește, el e ținta celor mai mulți din creștinii noștri, și zău ! nu știu dacă în ziua de astă-zî ei se țin de postu mare și de postu Sân-Petrului, dar știu că se țin grapă de postu Sân-Budgetului... Dovadă că fie-care cetățean are ambițiunea să se jertfească pe altarul patriei, făcându-se o roată la carul Statului, precum se zice . . . Un car cu miș de miș de roți, cum să nu meargă bine și repede ? Tocmai de aceea și eu unul aș vrea să mă fac roată, căci mă simț cu schițe sănătoase, mai cu seamă de când am luat lecții de limba cea nouă de la vestitul dascăl kir Trifonius Petringelus.

Mi se impu . . . tase că n'aș cunoaște slovele latinești și traposul obicnuit astă-zî prin cancelarii (scoate o hârtie) Vă rog să judecați dacă nu e procopsit îndestul kir Trifonius Petringelus (citește)

Petițiune saũ petițiune, saũ peticiune, după plăcerea Ministrului.

Esșelență !

Așa precum Pronia providențială a aprins o nouă constelațiune pe celul României ce'i zic. Convențiune saũ Convențiune, saũ Convenciune..

tot după plăcerea Esselenției voastre . . . la care cu deplin respect am avut proeres a'î aduce a mea profundă considerațiune, țione saū ciune, precum uzul obicinuit cere ; numai nițel așa precum eū am fost etern devotat Guvernul ocărmuirei, precum Esselenția voastră poate lua o pliroforițiune din atestațiunile alăturate pe lângă această suplicantă peticiune, conform uzului aceluī constituționale din mai sus deja zisa respectivă Convențiune, așa precum iarăși am fost unul din corifenții liberalismosului și m'am îndulcit în profundul sufletului de serbușcă . . . ba de serbarea regimentului constituționale, dați'mī voe să iaū permisiunea a 'mī recomanda meritele pe altarul patriei spre a fi integrat în vre-un serviciu public, unde cu ceil'alți ai mei simpatrioți, să am și eū slava glorioasă a mă înjuga la carul Statului cu deplină onoare patrioticească și iubire de patrie cu care rog pe Esselența voastră a recepe asigurăciunea încredințarei a profundeī considerațiunī cu care am onoare a mă confesa al Esselenției voastre cel mai apt întru acțiunea la care veți ordona ca să fiū ordonat.

Umilit și respectiv serb.

Nae Postuleanu

Fost amploiat al ocărmuirilor trecute.

Ei ? . . . ce ziceți ? . . . spuneți drept, că nu mă supăr de laude . . . Cunoașteți multe condee carele să poată isvodi așa de țurțuliū ? . . Ei ! . .

mi'ți crede? N'am *catortosit* însă a isbuti ca să
mă rânduiasă secretar la vre-un Minister . . .
Cu dreptu'î? frumosu'î? Apoi să nu fiu para-
ponisit? . . . ba să fiu . . . și sînt !

Sînt Paraponisit
Căci mă văd părăsit,
Nemetaherisit
Și nechivernisit.
De n'aș fi procopsit,
De n'aș fi practisit,
Nimic n'ași fi găsit
De pretinderisit ;
Dar sînt gramatisit,
Sînt singtagmatisit,
Patriot, iscusit,
Și chiar buiurdisit.
Deci fiind părăsit,
Adiaforisit,
Fiind chiar bledisit,
Sunt paraponisit.

(Se duce măhnit și oftând).

(Cortina cade)

PIATRA DIN CASĂ

PERSOANE:

Căminarul Grigori Pâlcîu.

Comisul Nicu, fiul său.

Cucoana Zamfira, văduvă.

Marghiolița, fiica ei.

Leonil, vărul Marghioliței.

Her Franț Birman, doctor.

Ioana Țiganca.

Un fecior.

PIATRA DIN CASĂ

COMEDIE CU CÂNTICE, IN UN ACT

Reprezentată pe Teatrul Național din Iași, în beneficiul artiștilor din București, în 3 Mai 1847

Teatrul reprezintă o odăe simplu mobilată. Ușă în fund, care duce afară; altă ușă în stânga, care se deschide în odăile cucoanei Zamfira.—O canapea în fața scenei, de-a stânga, și scaune. — Un dulap mare în fund cu două uși.

(Scena se petrece în Iași, la 1845)

SCENA I

Cucoana Zamfira (pe canape), Ioana.

Zamfira. — (cercând dulceți într'o tăblăluță) Ți-am mai spus, Ioano, că nu's destul de legate dulcelele... privește, nu aũ coardă nici de cum...

Ioana. — Cum, Doamne iartă-mă, cucoană? că de azi dimineață le țin pe foc. De le-oiũ mai pune pe jărat, mă tem că din belte s'or preface în balmuș.

Zamfira. — Ia tac, dobitoaco, că nu știi ce zici. Du-te de le mai dă o fertură până s'or lega cum se cade.

Ioana. — (în parte, voind să iasă prin stânga) Ardă-te focu de dulceți, că 'mă scot sufletu!

Zamfira. — Ascultă... ce face Marghiolița?

Ioana. — Duduca?... drângănește din ghitardă.

Zamfira. — Dascălu de joc a fost azi după masă?

Ioana. — Care? cel uscăt ca un țâr?... o fost.

Zamfira. — S'acel de franțuzește?

Ioana. — S'acel pleșuv... Sărmana duducuța!... toată ziua o năcăjesc fel de fel de șonți!... În calte, de s'ar mărita odată să scape...

Zamfira. — Ei, nu mai clențeni cioară, și ești afară.

Ioana. — (eșind prin stânga, în parte) Crapă de ciudă cucoana că nu'si poate mărita fata.

SCENA II

Zamfira. — (primblându-se pe gânduri) Bine zice Ioana!... Măcar de s'ar mărita Marghiolița mai degrabă, ca să scap de-o grijă... Dar unde'i găsești azi bărbați ca mai înainte!... Nu'i vezi că fug de 'nsurat ca dracu de tămâe?... S'au scumpit mirii că vămile... Of, of! de cât ai avea o fată mare în casă, mai bine șapte turci.

Of, of, of! ce supărare,

De-a avea o fată mare!

Te silești

Ca s'o crești

Ș'apoi trebui să pornești

La vânat
 Prin cel sat
 Ca să'i cauți un bărbat.
 De'i flăcău
 Nătărău,
 Te închini la duhul său ;
 De'i ghebos
 Uricios,
 Ii zici c 'i foarte frumos ;
 Și'i zâmbești,
 Il slăvești,
 Ca să poți să'l ginerești !

Of, of, of ! ce supărare
 De a avea o fată mare !

SCENA III

Zamfira, Her Franț (intră prin fund)

Franț. — M'am închinat cu sărut mâna, cucoană Zamfiriță. Cum merge sănătatea ?

Zamfira. — Ah ! nu prea bine, monsîu Franț.

Franț. — Nu bine?... (pipăindu-i mîna) Cu adevărat, turburare mare... Scoate limba puțintel.

Zamfira. — Că doar nu's bolnavă cum socoți D-ta.

Franț. — Da cum ?

Zamfira. — Am boala grijei.

Franț. — Boala grijei?... Nu cunosc...

Zamfira. — Nu înțelegi că sunt îngrijită pentru Marghiolița ?

Franț. — A ! ha, ha, ha. Eă mă spăriesem că ai friguri.

Zamfira. — Mai bine aș avea friguri, lungoare, gălbănare, de cât fată mare !... Ah ! monsîu Franț, nu știi ce sarcine 's fetele la casa omului !

Franț. — (oftînd) Ah ! cucoană Zamfiriță, cum să nu știu.

Zamfira. — Ce zici ?... Ai și d-ta vre-o Marghioliță ?

Franț. — Ba m'a ferit Dumnezeu ! Dar, știi că 'mî-ai poroncit să aștept până s'a mărita mademuazel Mari, și 'mî-ai făgăduit că atunci te-î cununa cu mine...

Zamfira. — Cu adevărat, monsîu Franț, 'ți-am făgăduit... dar cine știe dacă s'a împlini vr'o dată !

Franț. — (cu foc) A !... de ce nu ? Nu 'ți-am spus că te iubesc de două-zeci și atâți de ani ?... tocmai din vremea volintirilor ?... De ce să nu 'ți fie milă de patima mea ?...

Eă, vestitul doctor Franț,
Care 'n tirg vînd sănătate,
De cînd m'ai prins mata 'n lanț,
Sufăr boale 'nfricoșate !
La ochi simt o turburare,
In piept fierbințeală mare,
La suflet melanholie
Și la crieri nebunie !
Zău, sunt vrednic de-a ta jale,
Vindecă'mî patima grea...
Eă sunt doftorul matale,
Ah ! fi doftoroaia mea !

Zamfira. — Cum n'aș vrea să fiu doftoroae, monsîu Franț?... Dar, ce folos, dacă nu pot găsi un bărbat Marghioliței!... D-ta mai căutat-ai prin târg?

Franț. — Am umblat toate ulițele, toate casele, toate...

Zamfira. — Și ai găsit ceva?

Franț. — He, he... (ia tabac) Poștești, cucoană Zamfiră?

Zamfira. — (luînd tabac) Foarte 'ți mulțumesc... S'așa, zică că ai găsit?...

Franț. — He, he... (strănută).

Zamfira — Să'ți fie de bine! (strănută).

Franț. — Foarte'ți mult... Să'ți fie de bine.

Zamfira. — Amin, și într'un ceas bun!... Da ia spune-mi mai de grabă..

Franț. — (în taină) Cunoști pe cuconu Grigore Pilciu?

Zamfira. — Căminarul Grigori?... Cum să nu'l cunosc? Era bun prieten cu răposatul soțul meu, Dumnezeu să'l ierte!

Franț. — Știi că are un băet?

Zamfira. — Il știu... Nicu... Îi cam tăcut... cam prostuț.

Franț. — Prostuț... dar holteiū!...

Zamfira. — Bine zică... și are stăricică bună tată-său.

Franț. — Și l'a făcut Comis mai dăunăzi.

Zamfira. — Altmintrele seamănă a fi cam de treabă tînar.

Frant. — Cu atât mai de treabă că-î bun de însurat.

Zamfira. — Trebuie să fie de vr'o 22 de ani?

Frant. — 'I-a împlinit la Crăciun.

Zamfira. — Dar... socoți că a vrea?

Frant. — Dacă n'a vrea el, tată-său vrea.

Zamfira. — Ce zică, dragă monsîu Frant?...
î-ai și vorbit?

Frant. — Mă mai întrebî, cînd știi că te iubesc de două-zeci și-atîți de ani?... tocmai din vremea...

Zamfira. — Și ce-a răspuns Căminarul?

Frant. — 'Mî-a spus că a veni deseară cu feciorul său să petreacă aici cîte-va ceasuri și să se înțeleagă cu d-ta asupra foaei de zestre.

Zamfira. — Ah, monsîu Frant! și nu 'mî-o spui mai de grabă?... Imî vine să te sărut de bucurie.

Frant. — (cu dragoste) Fă'ți pomană, că te iubesc de două-zeci și atîți..

Zamfira. — Oare?... Mări, tot o să ne cununăm împreună.. (îl sărută).

Frant. — (în parte) Ah!

Zamfira. — Du-te acum de grabă, Frantișorule, în tîrg, și 'mî cumpără o oca de zaharicale pe deseară.

Frant. — (cu foc) Orî ce'î dori... poroncește'mî, că eu de-acum sînt a matale de veci.

Zamfira. — Și eu a matale, tij, scumpul meu Frant!

Franț. — (în parte) Scumpul meu !... A, Birman, Birman !... *Du bist ain huntgemainer Don Juan !* (ese îngînfat prin fund).

SCENA IV

Zamfira.—In sfîrșit, am să scap de-o grijă !... am să mă cotorosesc de fată ! Slavă ție, Doamne, că 'mî urnești piatra din casă ! (strigă la ușa din stînga) Marghiolița, Marghiolița... vin' degrabă sufletul meu.

SCENA V

Zamfira, Marghiolița (se arată la ușa cu o ghtară în mînă)

Marghiolița. — Ce vrei, neneacă ?

Zamfira. — Vină 'n coaci.

Marghiolița. — Acuș... numai să leg o strună la ghtară.

Zamfira. — Da lasă'ți cobza la o parte și vină azi cînd te chem.

Marghiolița. — (între minioasă și aruncă ghitara pe un jîlt) Of !.. iată-mă c'am venit.. ce vrei ?

Zamfira. — Dec !... ce te răstești așa la mine, jupîneasă ?... Aî uitat cu cine vorbești ?

Marghiolița. — Cine să răstește ?... Îți spun c'am venit.

Zamfira. — Te văd eă, că doar nu's chioară ; dar te poftesc să'ți mai ții clanțul, c'apoi...

Marghiolița. — (cu minie, în parte) Apoi ce ?

Zamfira. — Ascultă-mă... Deseară aū să vie să petreacă aici, cuconu Grigori Pîlciū cu feciorul său... mă 'nțelegi ?

Marghiolița. — D'apoī bine, deseară 'mī-ai făgăduit să mergem la teatru.

Zamfira. — Vom merge altă dată că nu pîere lumea.

Marghiolița. — Altă dată, altă dată... Tot așa mă porți cu vorbe.

Zamfira. — Lasă, fata mea, că după ce te'ī mărta, tot teatru îi videa.

Marghiolița. — (în parte) Macar de-ar da Dumnezeu să mă mărta, ca să scap de-aici !

Zamfira. — Bucură-te dar și te veselește, dragă Marghiolița, că în curînd ai să ieși și tu în lume... ai să fii cucoană.

Marghiolița. — (rușinoasă) Să fiū cucoană?..

Zamfira. — Ei, las'... nu'ți mai cîrni nasul, că știū că'ți pare bine. Vină mai bine de'mī sărută mîna, că 'ți-am găsit un bărbat.

Marghiolița. — (veselă) Zēū?... care, dragă nenecută ?

Zamfira. — Nicu... feciorul Căminariūlui Pîlciū.

Marghiolița. — Nicu?... Nu'l cunosc... dar 'mī-a spus vāru Leonil că'ī prost de tot.

Zamfira. — Vārul tăū Leonil îi un nebun și un obraznic, și dacă l-oīū videa pe-aici, am să'ī rup urechile.

Marghiolița. — Vorbește încaī franțuzește ?

Zamfira. — Nicu?... A fi rupînd și el vr'o două vorbe ca toată lumea.

Marghiolița. — Dar... la balurile de la Curte merge?

Zamfira. — Cum nu?... Îi Comis?

Marghiolița. — Merge! Cît îmi pare de bine! Vrea să zică oîu juca și eî la Revelion?

Zamfira. — Ba încă și la Sfîntu Neculae.

Marghiolița. — Și 'mî-a lua și lojie la teatru, la benuar?

Zamfira. — Ce la benuar?... la rîndul întîi.

Marghiolița. — Și mai bine, ca să moară de cîudă cele-l-alte fete... Ah, nenecuță, cît ești de bună!

Zamfira. — Vezi cum mă îngrijesc de soarta ta?... De aceia și tu trebuie să faci ce te-oîu sfătui eî.

Marghiolița. — Ori ce mi'î porunci, nenecuță!

Zamfira. — Să te gătești dintîi frumos: să te strîngi în corset și cînd va veni Nicu, să'î dai pricină de vorbă... însă franțuzește! Să te uiți la el cu ochiî galiși, să'î zîmbești, să'î cînți din gitară marșul lui Napoleon, și însfîrșit să faci cîrî ce'î ști, pentru ca să'l amețești.

Marghiolița. — Las pe mine, nenecuță, că m'oîu pricepe eî.

Zamfira. — Haide, apucă-te de'ti fă părul, că acuș însărează. Eî mă duc în tîrg ca să'ti cumpăr o rochie de nuntă.. dar caută să fii gata cînd m'oîu întoarce.

Marghiolița. — Bine... dragă nenecută.

Zamfira. — A !... să nu uiți ca să aduci aici ghergheful cel cu turcu călare, pentru ca să'l vadă Nicu. (ese prin fund).

SCENA VI

Marghiolița (singură)

Baluri la Curte și lojie la teatru ! Cît sunt de fericită ! Toate cîte le-am dorit, oîu să le am... și însfîrșit oîu să ies în lume, să fiu slo bodă, să scap de cușca asta în care mă usuc

I

Cît îmi pare bine
C'am să mă mărit !
Ce noroc pe mine !
Ce vis fericit !
Oîu să am capele,
Horbote, brațele,
Rochii de Paris !
Si cai, și trăsură,
Care nu'mi trecură
Nici măcar prin vis.
Tra, la, la, la, la,
De m'aș mărita,
Să cânt tot așa :
Tra, la, la, la, la.

II

Am să'mi cumpăr șaluri
După gustul meu ;
Să mă duc la baluri
Și să joc mereu.

Iară, cînd la Curte
 Imi va face carte
 Vr'un tînăr frumos..
 Dacă bărbătelul,
 Dacă sufletelul,
 Va fi minios,
 Tra, la, la, la, la,
 Și m'a descînta..
 I-oîu răspunde-așa:
 Ha, ha, ha, ha, ha.

SCENA VII

Marghiolița, Leonil (intră prin fund pe furiș, se apropie de Marghiolița ș'o sărută pe frunte)

Leonil. — (sărutându-o) Tra, la, la.

Marghiolița.—(speriată, țipă și fuge în odaia din stînga).

Leonil. — (alergînd după ea) Stăi, verișoară, că eu sunt... Leonil, verișorul matale cel drăgălaș.

Marghiolița.—(din întru) Fugî obraznicule, că m'ai spăriet.

Leonil. — (voind să deschidă ușa) Te-am spăriet?... Apoi dar deschide'mi ca să viû să'ți descînt de spaimă.

Marghiolița. — (țîind ușa) Ba mai bine 'ți caută de nevcî [și'ți ie tîlpășița pîna nu vine neneaca să te dee de urechi afară.

Leonil.—Am mai pățit-o și altă dată. Nu'mi pasă, macar să'mi și rupă urechile... Mă jertfesc pentru mata! (trage de ușă).

Marghiolița.—Da lasă ușa în pace, nebunule.

Leonil.—Ba nu... am s'o scot din țîțînî cum m'ai scos și mata din sările.

Marghiolița.—Apoi cearcă, de vrei să vezi pe dracu.

Leonil.—Da... vreă să'l văd cu coarnele în papilote, și să'l sărut și să'i spun că'l iubesc peste măsură..

Marghiolița.—Ha, ha, ha! cât îi de obraznic!

Leonil.—Obraznicu mănâncă praznicu... Deschizi, orî stric ușa?... Pân' în trei orî... una... două... două și jumătate...

Marghiolița.—Ba te rog, Leonitu, nu te apuca de pozne.

Leonil.—Ei, dacă te rogi, se schimbă. Te las, însă cu condiție să'mi dai o guriță.

Marghiolița.—Ai nebunit!

Leonil.—Ba nu 'mî e mult... și drept dovadă, mă jur să n'am parte de mătușica, dacă nu dau perețele jos (împinge tare ușa).

Marghiolița.—Of, Doamne, ce neșaz!... Ei, șezi binișor că'ți dau... Intinde botul.

Leonil.—L-am întins.

[[[Ușa se deschide pe jumătate. Obrazul Ioanei se ivește... și Leonil îl sărută, fără a lua de seamă. Indată după aceasta, ușa se închide iute, și se aud răsuri în întru).

Marghiolița.—(râzând) Să'ți fie de bine, verișorule.

Ioana.—(asemenea) Și la mulți ani cuconașule.

Leonil. — (depărtându-se de uşă furios) Am păţit-o!

O! ce foc
M'a trăsnit,
Staū pe loc
Impetrit!

Iubiam un űnger, o porumbiţă
Şi de la dānsa ceream guriţā ;
Cānd vai! űn ciudă
Soarta mea crudă
Schimbă pe űnger űntr'o űgancă,
Pe porumbiţā űn trup de stancă ;
Şi'n loc de miere
Ah! gustai fiere!
Si'n loc de buze de verişoară
Sărutaiū gingaş... un plisc de cĳoară!
O! ce foc
M'a trăsnit!
Staū pe loc
Impetrit!

Ce sā fac?., Sā stric uşa şi sā daū nāvalā űn odae ca sā'mĳ rāsbun, cu şapte-zeci de miĳ de milioane de sārutāri... Dar.. alta nu'mĳ mai rā-māne (se repede spre uşā, dar de-odată se opreşte, auzind glasul Zamfirei afarā) Sāracul de mine! ce-am auzit? glasul mātusićai?... De m'a gāsi baba aici, apoi chiar cā rāmān fārā de urechi! mai ales {cā 'mĳ-a hotārāt sā nu'ĳ mai calc űn casā, de cānd 'ĳ-am zis cā se dā cu roş... űnde sā fug?... űnde sā'm'ascund?... A! űn dulapul ist cu rochiĳ (intrā űn dulap). Nu's cālcate rochiile, dārle-oiū cālca eū (le calcā űn picioare).

SCENA VIII

Leonil (în dulap). **Zamfira** (aducând o rochie albă),
Her Franț (cu o hârtie de cofeturi).

(Până a nu intra pe scenă, Zamfira și Franț zic următoarele cuvinte, tocmai când vrea Leonil să s'arunce asupra ușei ca s'o strice).

Zamfira.—D-ta ești, Her Franț? dă-mi brațul să suiș scările.

Franț. — Poftim pe cel din stânga că'i din partea inimei.

Zamfira.—(intrând) Of!... bată-le cucu marșan-de-mode, că tare scumpe's!... Auzi d-ta, opt sute de lei pentru o rochie gata de nuntă? Nu face mireasa cât rochia.

Leonil, — (în parte, deschizând puțin dulapul) O rochie de nuntă!

Franț.—După cum îi și mireasa... dar când mireasa se numește Zamfira, nu'i nimic destul de scump pe la jidani.

Zamfira.—(zâmbind) Berbantule! tot așa mă ademenești cu vorbe dulci.

Franț.—(dându-i cofeturile) Și cu zaharicale, ca pe un canaraș.

Zamfira. — (luându-le) Tacă, dimoni, că mă scoți din minți (merge spre dulap).

Leonil. — Auzi'i cum se giugulesc? (văzând pe Zamfira, închide iute ușa) O!

Zamfira. — (cercând să deschidă dulapul) Ce dracu are dulapul ista de nu vrea să se deschidă?

Frant. — Da ce vrei să faci?

Zamfira.—(întorcându-se către Frant) Vreă să închid rochia de nuntă a Marghioliței.

Frant. — Ia să cerc eu, că's vartos (cearcă, dar nu poate să deschidă).

Zamfira.—(râzând) Eă, monsîu Frant, așa mi te lauzi? Ha, ha, ha... (imitând pe Frant) Ia să cerc aă, că's vartos ! Ha, ha, ha...

Frant. — (necăjindu-se în zadar) *Tertaifel !*

Zamfira. — Ia să'ți ajut și eu, că 'ți-ai uitat virtutea acasă.

(Feciorul intră).

Feciorul. — Cucoană, a venit o trăsură cu doi boeri.

Frant. — (depărtîndu-se de dulap) Negreșit că-i cuconu Grigori Pilciū cu fiul său.

Zamfira. — (întorcînd spatele la dulap) Cuscrul și ginerele? Poftește-i sus și adă lumînări degrabă, că-i întuneric.

(Feciorul esc)

Leonil. — (furios) Pilciū ginere ! O !

(Zamfira pune rochia și cofeturile pe un scaun lângă dulap și se apropie de Frant. În vremea asta Leonil deschide ușa dulapului și fură cofeturile).

Zamfira. — Acum îi acum, dragă monsîu Frant.

Frant. — N'ai nici o grijă, cucoană Zamfiriță.

Zamfira. — (alergînd la ușa din stînga) Marghioliță, ești gata ?

Marghiolița. — (din odaie) Numai pantofii să mi-i leg.

Zamfira. — Caută să intri în salon când oiū tuși.

Marghiolița. — Bine, nenecuță.

Leonil. — (mîncînd zaharicale) Verișoara să fie Pîlcioae ! O !

(Feciorul intră aducînd lumînări aprinse)

Feciorul. — Boerii se sue pe scări. (pune lumînările pe masă și ese).

SCENA IX

*Cei de'nainte, Căminarul Grigori Pîlcîu,
Nicu.*

Pîlcîu. — Cu plecăciune.

Zamfira. — Sluga dumitale, cucoane Grigori... Da de unde și până unde pe la noi?... De atîta vreme de când nu ne-ai mai dat obraz...

Pîlcîu. — Mă iartă, cucoană dragă, c'am fost tot cam bolnav.

Zamfira. — (arătînd pe Nicu) D-lui îi cuco-nașu d-tale?... Nicușoru ?

Pîlcîu. — Dar.. nu'l cunoști ? (luî Nicu) Sărută mîna cucoanei.

Nicu. — (sărută mîna cucoanei Zamfiriței, care'l sărută pe frunte).

Zamfira. — Ba că bine zică, cucoane Grigori... Ia privește-l cum o crescut de mare ! S'o făcut holteiū.

Pîlcîu. — Hei!... așa cresc bobocii.

Leonil. — (în parte cu gura plină) Bobocii!

Zamfira. — Da... ia poftim de șezi, cucoane Grigori, să mai vorbim de vremile noastre.

Pîlcîu. — (șezînd pe canapea lîngă Zamfira) Sărut mîna... Iată și domnul Franț, prietenul nostru. Unde nu gîndești, acolo 'l găsești.

Franț. — (șezînd pe un jilț) Eu sunt ca buruiana cea rea.

Pîlcîu. — Ba nu, Birmănașule dragă, ești ca buruiana cea de leac.

Zamfira — Pentru că-î doftor? Ha, ha, ha... Tot vesel ești, cucoane Grigori! (rîde tușind și căutînd spre odaia din stînga).

Pîlcîu. — Hei!... cum dă Dumnezeu și cel codru verde, cucoană Zamfiră. Noi bătrîni, căutăm să veselim ceasurile cîte ne mai rămân de trăit, pentru ca să ne mîngăem și de cele care au trecut.

Zamfira. — Și bine faceți, bine faceți.

Pîlcîu. — (luînd pe Zamfira de mână) Bine facem cu adevărat, cucoană dragă, pentru că cine știe?... mîni, poimîni poate.. alivanta'n groapă.

Franț. — Fără voia doftorilor?

Pîlcîu. — (rîzînd) Ba cu toată împuternicirea lor.

Zamfira. — Ha, ha, ha! (tușește) De ce nu șezi, cucoane Nicule?

Nicu. — (se pune pe scaun).

Pîlcîu. — Mări, nu'l mai tot cuconi, că s'a diochia.

Zamfira. — (rîzînd și tușînd mai tare) Bată-te norocu că poznaș mai ești. (în parte) Nicî c'a veni drăcoaica.

SCENA X

Cei de'nainte, Marghiolița

Pîlciū. — Hei !... iată și duduca Marghiolița ! fata moșului cea frumoasă !

Zamfira. — Vezi cât o crescut ?

Pîlciū. — Ba ce crescut !... bre, bre ! când era numai de o șchioapă.

Leonil. — (în parte, furios) Șchioapă... verișoara !

Pîlciū. — Vin' încoaci, fata mea, să te sărute moșu.

(Marghiolița se apropie de Pîlciū, care o sărută pe frunte. Zamfira și Franț își fac semne de bucurie, Nicu se scoală pe picioare și se uită pe furiș la Marghiolița).

Marghiolița. — (în parte) Of !... că m'o înghimpat cu mustățile.

Pîlciū. — Îți aduci aminte, Marghiolițo, când mă ziceai mosu Pîlsiu, mosu Pîlsiu ?... Par' că nu'mî vine-a crede că'i ea, cucoană Zamfiră Dintr'atâtica, s'o făcut coșcoge fătou !

Leonil. — (cu gura plină, furios) Fătou !

Pîlciū. — Iată și Nicu, fiul meu, dragă Marghioliță... Nu'ți aduci aminte când te giucaî cu dânsul de-a Baba-oarba ?

Nicu. — Ba nu, băbacă... de-a Puia-gaia,

Pîlciu. — Vin' de-î sărută mîna, Nicule.

Nicu. — (sărută mîna Marghioliței și apoi se întoarce la locul lui și stă tot în picioare).

Leonil. — Îi pupă mîna prostu... O !

Marghiolița. — (Se uită cu ochi galeși la Nicu în toată scena asta. Nicu se turbură).

Pîlciu. — Ce mai zici și d-ta, monsiu Franț ? . . Așa-î că de-acum o venit vremea să dăm rîndul copiilor ?

Franț. — Așa-î pravila Naturei, cucoane Grigori. Bătrîniî împreună și tineriî iarăși împreună... mai ales când se găsesc doi cari se potrivesc...

Zamfira. — Adevărat grăești monsiu Franț... Nimic nu-î mai nostim de cât doi hulubași... păreche.

Pîlciu. — Atunce-î fericire 'n casă.

Leonil. — (în parte) Ba în hulubărie.

Zamfira. — Cui o spuî, cucoane Grigori ?... Iată-mă's eû... am trăit 17 anî cu răposatul soțul meu, Dumnezeu să'l ierte !... și nici odată nu ne am sfădit... Sărmanu ! ce bujor de om era ! Cât oiû trăi, l'oiû tot boci !... (plînge)

Sărmanu bărbățelu !
Sărmanu sufletelu,
Ce om, ce om era !
Supus l'a mea voință,
Plecat l'a mea dorință,
In veci el s'arăta !
Eû îl numiam Luluță,
El mă numia Mumuță,

Cu glasu-î drăgălaș,
 Și îmi zicea: „Firiță !
 „Tu ești o porumbiță
 „Și eu un porumbaș“.
 Ah, vai ș'amar de mine !
 Ah, dragul meu bărbat !
 Mumuța după tine
 Va plânge ne 'ncetat !

(Marghiolița și Franț își șterg ochii. Nicu trage din buzunar o batistă mare și 'și suflă nasu tare).

Pîlciū. — Așa și eu cu biata răposata, Dumnezeu s'o ierte !... Ah, ce femei scumpă și iconoamă !... Of, of !

Sărmănica,
 Mititica,
 Cît de mult ea mă iubea !
 Sărmănica,
 Mititica !
 Ce dulceți bune făcea !
 Ce locmale,
 Baclavale,
 Invîrtite si bohaciū !
 Ce vutci bune,
 De minune,
 Cu miros de odogaciū !
 Amar mie !
 Ce soție,
 Ce comoară-am prăpădit !
 Ah ! ce vată,
 Ce dulceată,
 Moartea crudă 'mă-a răpit !

Leonil. — (în parte) Bre !.. c'aū să înece mahalaua.

Zamfira. — Of, of!.. Marghiolișo, du-te de zi s'aducă dulceți de cele care ai făcut tu astăzi.

(Marghiolișă ese prin stînga)

Zamfiră. — Cucoane Grigori, am să'ți dau să guști dulceți de-a Marghiolișei.

Pîlciū. — De 'i-ar semăna ei, trebuie să fie foarte plăcute. Așa 'i Nicule?

Nicu. — (răsărind) Dar băbăcă ; îmi plac.

Zamfira. — De ce nu șezi, cucoane Nicule?

Nicu. — (se pune pe scaun) Mersi.

Zamfira. — Trebuie să știi, cucoane Grigori, că nu se află mai bună gospodină pe fața pămîntului. De 'i nevoe în casă de dulceți, de pânză, de păstrămuri, de ori-ce în sfîrșit... Marghiolișă poartă de grijă de toate. Ea dă de bucate ; ea ține cheile de la cămară și de la pivniță, în cât eă sunt silită a sta cu mânele legate

Franț. — Halal de bărbatul ce-a avea!

Zamfira. — Halal, zău ! Și să vezi cum coasă la gherghef, să te minunezi... (strigă) Marghiolișă, trimite-ți ghergheful aici.

Leonil. — (în parte) Auzi telălișă, cum își laudă marfa !

(Ioana aduce ghergheful, îl dă lui Pîlciū și ese).

Pîlciū. — Aferim... frumos de tot !... Da cine 'i mă rog, turcul ist călare?

Franț. — Ii Ali-Pașa.

Pîlciū. — Cel care-o tăet volintirii?... bre, bre !...

Zamfira. — Tocmai... Poftești să vezi și d-ta, cucoane Nicule?

Pîlciū. — Iar îl cuconești?... Eu văd c'ai să'mi diochi flăcăul.

Nicu. — (îe ghergheful și rămâne cu el în mână).
(Între Marghiolița și după dansa Ioana purtând tablaua cu dulceți).

Zamfira. — Adă aici, Ioano.

(Ioana merge cu tablaua de'ntăi la Pîlciū, pe urmă la Nicu și în sfîrșit la Franț, care nu îe dulceți. Marghiolița o urmează și dă paharele cu apă).

Pîlciū. — (gustînd dulcele) Cu adevărat că's minunate... Așa belte! (amestecînd greū) Așa.. bel..te. (în parte) Valeū, că mi s'o încheiet falcile.

Marghiolița. — Să'ți fie de bine.

Pîlciū. — Să...rut... ochișo...șoriū... fata... mea.

Zamfira. — Poate că n'au coardă destulă!

Ioana. — Da cum, Doamne iartă-mă! că de azi dimineață le ferb pe foc.

Zamfira. — (căutînd s'acopere vorba Ioanei, tușește) Poftești, cucoane Nicule? (în parte) Eî lasă cioară, că 'ți-oîū rupe eū pliscul.

(Cînd vine tablaua de'naintea lui Nicu, el se scoală, pune ghergheful pe scaun și îe dulceți multe)

Marghiolița. — (dîndu-î paharul) *A vo suhe*, monsîu Nicu.

Nicu. — (îneacăndu-se cu dulcele) *Mersi...* (tușește).

Pîlciū. — Ce dracu! iar te-ai înecat, măi tălălău.

Leonil. — (în parte) Moaşa 'n pod.

Nicu. — (turburat, se pune peste gherghef şi ră sare îndată).

Pîlcîu. — Na, c'ai spart ghergheful ? Eî, da m'ai ruşinat urît, măi badeo !

Zamfira. — (sculîndu-se) Nu'i nimică, nu'i nimică.

Marghioliţa. — (rîde).

Nicu. — (uitîndu-se la gherghef) Numai nasu' spart, băbacă.

Pîlcîu. — (sculîndu-se foarte supărat) Şi poate ca nu'i destul să spargi nasu lui Ali-Paşa ?

Zamfira. — Nu te supăra, cucoane Grigori, că Marghioliţa măi face şi alţi turci în cea-l-altă odae.

Pîlcîu. — Zău?... Haî să'i videm. Nu poţi crede cît mi-s de dragi Turcii... de lînă.

Zamfira. — Poftim, cucoane Grigori. Viî cu noi, monsîu Franţ ?

Franţ. — Bucuros.

(Pîlcîu intră în stînga)

Zamfira. — Marghioliţa, sezi cu cuconu Nicu. (încet Marghioliţei) Nu uita să'i cînţi marşul lui Napoleon. (se duce spre uşa din stînga şi, pînă a nu eşi, zice încet lui Franţ) Acum 'î vremea de pus la cale... Să dai pricină de vorbă, mosîu Franţ (ese).

Franţ. — Las' pe mine, cucoană Zamfiră (ese).

Leonil. — (în parte) Se duc să deschidă iar-marocul.

SCENA XI

Leonil (în dulap) **Marghiolița, Nicu.**

Marghiolița. — (după o mică tăcere) Monsiū Nicu...

Nicu. — (cu jumătate de glas) *Cheschevu madmuasel?*

Marghiolița. — *Je vû pri... reste* pe canape

Nicu. — (se pune pe un jilt) *Pardon.*

Marghiolița. — în parte, șezînd pe canapea) Par' că nu prea știe franțuzește. (mică tăcere)

Leonil. -- (în parte) Ce pardon 'î-aș trage la ceafă.

Marghiolița. — Monsiū Nicu, îți aduci aminte de *notr anfans?*

Nicu. — *Cheschevu?*

Marghiolița. — *De notre anfans.*

Nicu. — *Pardon.*

Marghiolița. (în parte) Se vede că alte vorbe nu mai rupe. (tace) *Vu parle franse, monsiū Nico?*

Nicu. — *Parle, madmuasel.*

Marghiolița. — *E bien... parlon împreună.*

Nicu. — *Parlon.*

(Mică tăcere. Marghiolița se uită cu dragoste la Nicu, care coboară ochii, se sucește pe scaun și își suflă nasul tare).

Marghiolița. — N'ai fost la Paris, monsiū Nicu?

Nicu. — Nu, dar cît pe ce era să mă trimeată băbaca.

Marghiolița. — Și de ce nu te-o trimis ?

Nicu. — S'o temut să nu'mi perd legea și să mă întorc înapoi păgîn.

Marghiolița. — Numai pentru atîta ?

Nicu. — I-a mai fost frică că m'oiu face și eu ca Iorgu de la Sadagura.

Marghiolița. — Păcat că te-o giudecat așa de rău !... Dacă mergeai la Paris, videai teatruri... învățai să gioci polca ; auziai opere frumoase... marșul lui Napoleon... Cunoști marșul lui Napoleon, monsîu Nicu ?

Nicu. — L'am auzit o dată din cobza lui Barbu.

Marghiolița. — Îi tare frumos, eu îl știu.

Nicu. — Din cobză ?

Marghiolița. — Ba din ghitara... Ha, ha, ha !... auzi ?... din cobză ?...

Nicu. — Barbu te-o învățat ?

Marghiolița. — Cine ?.. Barbu ?... Ha, ha, ha !

Nicu. — (în parte) Am scăpat vr'o gogomănie... Ia s'o dreg. (tare) Mata, dducă, trebuie sa'l cînți negreșit mai bine de cît Barbu, și dacă ai vrea...

Marghiolița. — Vrei să'l auzi ? (se scoală și merge să ție ghitara)

Nicu. — Ce se potrivește !... *pardon mad-muașel.* (să răpede s'aducă ghitara, o ție în mină și o cearcă) Da... bună ghitara ! (rupe o strună) Tronc ! (rămîne împetrit).

Marghiolița. — (supărată) Na !,.. Pas acum de'i mai cîntă marșul lui Napoleon.

Nicu. — (după o mică tăcere) Să'mi plesniască ochii dacă am vrut s'o rup... *Pardon* de ertăciune, duduca.

Marghiolița. — Ba nu ; nu vrau să te iert, până nu'i face ce 'ți-oîu zice eă.

Nicu. — Ce poroncești !

Marghiolița. — Poruncesc să'mi cînți o romanță.

Nicu. — (rușinîndu-se) Da... Zău ! nu știu să cînt.

Marghiolița. — Nu te cred.

Nicu. — Doar să'ți cînt de dragoste.

Leonil. — (în parte) Auzit-ai Pîlcîu cum se obrăznicește !

Nicu — Să'ți cînt de dragoste, duduca ?

Marghiolița. — (coborînd ochii) Cîntă.

Nicu.—(își drege glasul; începe, dar nu nîmerește tonul. După cîteva încercări, el cîntă pe aria : Gu-metriță dragă, ș. c. l.)

Orî cine trăește
Pe Amor slăvește ;
Orî care jivină
De amor suspină !
Gâscușoara gâgăește
Rățișoara măcăește,
Stîncușoara cârăește,
Harmasarul nechezește
Motănașul miorlăește,
Cocoșul codcodăcește...

Si eă, plin de jale
Îți rostesc matala :
Duducută dragă,
S'a trecut de șagă!

Marghiolița. — Ha, ha, ha!

Leonil. — Ha, ha, ha!

Nicu. — Dec !... (se uită cu mirare la Marghiolița, ș'apoi începe și el să râdă tare)

SCENA XII

Ceî dinainte, Pâlcu, Zamfira, Franț.

Pâlcu.—(intrând mânios) Așa dragă cucoană... dacă nu vrei s'adaogi încă două sălașe de țigani în foaia de zestre, apoi nu pot nici eă să 'ți daă băetu.

Zamfira. — (mânioasă) Nică un suflet măi mult. Dacă'ți place... dacă nu, alții mă rog.

Pâlcu. — Pot să te roage ; dar flăcău ca al meă nu se prea gădesc pe toate ulișile.

Zamfira.— Eă ! dragă cucoane Grigori ; tot țiganu 'și laudă ciocanu.

Pâlcu. — (atins) Care vrea să zică... eă sunt țigan și Nicu ciocan... Foarte'ți mulțamesc.

Franț. — (cântând să'i împace) *Aber* nu'ă așa, cucoane...

Pâlcu.—Ian las' neamțule... nu te-amesteca unde nu'ți fierbe oala... Cât pentru d-ta, cucoană Zamfiră, fiind-că te scumpești pentru două sălașe de țigani, pune'ți pofta 'n cui despre cuscrie cu mine... Mă duc...

Zamfira. — Călătorie sprincenată !

Pâlcu. — Auzi, țigan !... ciocan ! (lui Nicu)
 Hai cioc... Nicule de aici. Hai cu tatuca, că
 ți-oiu găsi eu neveste aiurea... Auzi, țigan, cio-
 can !... (ese prin fund, furios).

Nicu. — (jalnic Marghioliței) *Bonsuar mad-
 muazel.* (ese după tatăl său.)

Leonil. — (cu bucurie) Se vede că nu s'aû
 ajuns cu târgul.

SCENA XIII

**Leonil, Zamfira, Marghiolița, Franț și mai
 pe urmă Ioana.** — (mică tăcere)

Franț. — (viind între amândouă) Ce să facem
 acum ?

Zamfira. — Of! of! am rămas iar cu piatra
 în casă! Of!... ameteșc... leșin... (leșină în bra-
 țele lui Franț).

Franț. — (spăriet) *Vas ist ?*

Marghiolița. — Eû, piatră 'n casă !... Ah !
 mor (leșină asemenea în brațele lui Franț.)

Franț. — (Și mai spăriet) *Vas ist ?*

Tertaifel. Vas ist das ?

Main Got, main Got! ah vai!

Imi vine să le las

Să cadă *ale țvai.*

Cucoană Zamfiriță,

Duducă Marghiolița,

Am obosit de tot

Și zău! că nu mai pot.

Cucoană Zamfiriță,
 Duducă Marghiolița,
 Treziți-vă că, Zău!
 Leșin pe loc și eu...
Tertaifel! vas išt das!
Main Got, main Got! ah vai!
 Imi vine să le las
 Să cadă *ale zvaï.*

(strigă) Ioană, Ioană, adă degrabă oțet, colonie...
 ce'i găsi, că au leșinat cucoanele.

Leonil. — Marghiolița leșinată! Hei, că nu
 sunt în locul șoacăței.

Franț. — (strigă iar) Ioană, Ioană!

Ioana. — (alergând cu un șip) Sărăcan de mine!
 ce-au pătit.

Franț. — Dă-le iute la nas... *! onerveter !...*
 grele's!

Ioana. — (le pune șipul sub nas)

Zamfira. — (răsărind) Pi! Ce putoare!

Marghiolița — (asemene) Fi! *chel orior!*

Franț. — (scăpând) Uf!

Zamfira. — Ce șip îi aista?

Franț. — Colonie?

Ioana. — Ba terpentină.

Zamfira. — Terpentină! Ah! iar leșin.

Marghiolița. — (alergând lângă Zamfira) Nu
 o lăsa, monsîu Franț.

Zamfira. — (furioasă) Tu ești? stahio! lip-
 sești din ochii mei să nu te mai văd... că'mi
 otrăvești zilele!

Franț. — (voind s'o liniștească) Cucoană Zam-
 firiță...

Zamfira.—Fugi și d-ta ; dă'mi pace. (tipând) Dați'mi pace cu toții... Nu mai vreū să văd pe nime ; nu vreū să mă mai mărit, nici să caut gineri... ardă'i focu să'i ardă !... Mă duc de mână la călugărie cu fată cu tot.

Marghiolița.—La călugărie ! Ah ! ameteșc !

Zamfira.—Ba să lipsești, îți zic, că 'ți-oiu da acuș niște marghioli de nu l-ei putea duce.

Marghiolița.—(în ră plângând în stânga).

Leonil.—A apucat-o istericale pe babă.

Frant.—Cucoană Zamfiră, liniștește-te... Ce vrea să zică...

Zamfira.—Mări, caută'ți drumu și mă lasă 'n pace... (tipă) Of!... 'mă-o eșit perî albi de când am fată mare (intră furioasă în stânga).

Frant.—Fa, Ioană, du-te de-o împacă și'i fa apă caldă de picioare. Auzi, fa Ioană ?

Ioana.—(luându-i lumânările) Ian nu prea fa, și mai jupâneasă... Auzitu-m'ai, sucitule ? (ese după Zamfira).

Frant.—(prin întuneric) *Saperment ain mal !..* toată casa'i cu capu 'n jos ! Cum să dreg trebile ? (gândește) *Tonerveter !..* nu'mi vine nici o idee (de odată se oprește și se bate cu palma destе frunte ca când ar fi găsit vr'un chip) A !.. (schimbând ideia) Ba nu așa. (se bate încă odată și mai tare) O ! am găsit !... Mă duc să mă talmăcesc cu cuconu Grigori. (ese prin fund, lovindu-se de mobile) *Tertaifel !* că întuneric îi !

SCENA XIV

(intuneric)

Lionel. — (eșind din dulap) Uf !... Slavă Domnului, c'am scăpat din temniță !... Bre, bre, bre !. Multe pozne am mai văzut de când locuesc în dulapul ista ! Dragoste șvabească, cochetărie băbească, gogomanie pîlciască, tîrguire căsătorească, și... fudulie țigănească ! Dar din toate aceste n'am înțeles alta de cât că baba a căpchiat, pentru că nu-și poate mărita fata, și că vrea s'o trimită la monăstire pentru ca să scape de dînsa. (cu minie) Verișoara la călugărie ! Nu voiî suferi nici odată o asemenea nelegiuire... Dar cum să fac ca s'o scap de comănac ? (gîndeste) S'o fur în astă noapte și s'o trec peste Dunăre ?... Dar ! planu-î minunat ; numai de-aș putea intra în odaia Marghioliței ca să-î dau de știre să fugă. Inșă cum dracu să trec prin etacul cloanței, fără ca să mă bage de seamă ?... O ! îmi vine o idee năstrușică (ia rochia adusă de cucoana Zamfira la scena VIII și o arată publicului, zicînd) : Oîu să mă schimb în fată mare ! (intră în dulap).

SCENA XV

Leonil, Marghiolița (ese încet din odaia din stînga).

Marghiolița.—(tristă) La călugărie !... Auzi ? să mă dee la monăstire pentru un cusur de două

sălaşe de țigani!... Mai bucuroasă voiū intra în fundul pământului... Mai bine voiū fugi unde m'or duce ochiī, departe de casa părintească în care sunt sarcină! (plângând) Pentru că m'o făcut Dumnezeu fată, maică-mea nu mă poate suferi, par'că eū sunt vinovată... O! cât sunt de nenorocită!

Ah! plâng și suspin,
Si suspin mereū,
Si sufăr un chin,
Un chin foarte greu.

În furtună rea,
Ca frunza plutesc!
Si'n durerea grea
Cu amar trăesc!

(Stă tristă cu batista la o hī)

Leonil. — (eșind din dulap în rochie și oprindu-se în fund) Iată-mă's gata! De m'a zări mătușica, va socoti că's Ioana țiganca, și voiū putea lesne să intru la Marghiolița... Haī! într'un noroc! (face un pas și se oprește, zărind pe Marghiolița) Ce zăresc acolo?... o matahală neagră?... trebuie să fie Ioana, care vrea să închidă ușile (se dă după dulap).

Marghiolița. — (ștergîndu'și ochiī) Haideți! cum a vrea Dumnezeu, pân'a nu se trezi maică-mea. (mergînd spre dulap) Să'mī ieū capela și mantela.

(Marghiolița deschide dulapul. De-odată Leonil o ridică'n brațe fără veste și o închide în nuntru).

Leonil. — Să nu cîrcnești, cîoară, că te-am prăpădit. (depărtîndu-se de dulap) Ișala!... am închis baragladina! Și de-acum pot, fără nici o frică, să trec prin etacul babei. Acum chiar că m'a lua de Ioana. (se pornește în stînga rîzînd încet) A dracului mai sunt! (ajungînd la mijlocul scenei, se oprește) Cine mai vine?

(Ușa din fund se deschide și Nicu vine bojbăind prin întuneric).

SCENA XVI

Leonil, Nicu.

Nicu. — (intrînd) Doftorul Franț m'o sfătuit ca să vin înapoi și să fur pe duduca Marghiolița... (se lovește de un scaun) Valeu!... da întuneric îi! (înaintează încetișor spre Leonil).

Leonil. — (în parte) Nu cum-va 'i doftoru?

Nicu. — (în parte) Par' că zăresc o rochie... Oare nu'i duduca Marghiolița?

Leonil. — Ba'i tocmai șoacăța! (se depărtează în dreapta).

Nicu. — Ba'i tocmai duduca! (fuge în stînga) Imi vine să fug (staă puțin amîndoi și ascultă)

Leonil. — Cum dracu să mă disbăr de dînsul?

Nicu. — Hei! de-ași avea curaj... ce 'i-aș mai spune prin întuneric!

Leonil. — O!... să mă prefac că's baba! (luî Nicu, încet) Pst!

Nicu. — (în parte, cu mirare) Aud?

Leonil. -- Pst, Pst !

Nicu. — (asemenea) Par'că mă chîmă. (luî Leonil) Pst.

Leonil. — (cu glas schimbat) D-ta ești ?

Nicu. — (încet) Eă.

Leonil. — (cu dragoste) Ah !

Nicu. — (asemenea) Oh !

Leonil. — Dragul meă...

Nicu. — (apropiindu-se de Leonil) Scumpa mea!..

Leonil. — (în parte) Mînca-te-ar moliile!...

Nicu. — (prinzînd^u curaj, tare) Scumpa mea dducă Marghioliță!...

Leonil. — (cu mirare în parte) Ce-am auzit ! glasul lui Pîlciă ?.. Ce caută prostu ?

Nicu. — N'aș fi îndrăznit nicî odată să mă apropii de mata, dducă, dar de vreme ce 'mă-ai făcut pst, nu te mînie dacă 'ți-oiă spune că sunt a matală pre plecată și supusă slugă, căci din ceasul cum te-am văzut, dducă Mar-ghiolită, m'ai agiuns la inimă... fiind inima mea a matală, drept care și eă asemenea voiă fi tot de-a-una fericit de a mă supune matală, căci... (toată fraza aceasta o zice dintr'o sūflare).

Leonil. — (imitînd glasul Marghioliței, îi tae vorba) Destul, monsîu Nicu, că te-î năduși.

Nicu. — Nu te îngriji, dducă, că eă așa sunt... Când mă pornesc odată nu mă mai oprește nicî dracu.

Leonil. — Ce zici ?

Nicu. — Pre legea me !... Nu căuta că's ru-

șinos dinaintea oamenilor... îs tare cu duh când sunt singur, saū cu altul... și mai ales cu alta.

Leonil. — Atunci ești obraznic.

Nicu. — Poroncă ?

Leonil. — Vreū să zic că atunci îți arăți arama ?

Nicu. — Dar, atunci mă disvălesc ; și drept dovadă, ieū îndrăzneala a'ți spune că te iubesc peste măsură.

Nicu

Te iubesc peste măsură

Leonil

Cheschevu ?

Nicu

Pre legea me.

Leonil

Tu mă'nșeli... ah ! tacī din gură !

Nicu

Eū, *pardon!*

Leonil

Vreman ?

Nicu

Jame!

Leonil

Ah ! și eū te iubesc foarte

Nicu

Cheschevu ?

Leonil

Parol, mă jur.

Nicu

Ah ! de-acum pînă la moarte
Sunt al tău!

Leonil

Vreman ?

Nicu

Tujur!

Nicu. — (cu foc) Duducuță, să 'mî sară ochișorii dacă se află alt om mai fericit de cât supusă sluga matală, drept care hai să fugim împreună, fiind-că părinții noștri se scumpesc pentru două șalase de țiganî.

Leonil. — Ce zici? Vrei să mă furî? (în parte) Auzi prostu?

Nicu. — Fără doar și poate... Ah ! fie'ți milă, duducuță, de flacăra unui muritor care-î... în-flăcărat ! Spune'mî, spune'mî, fugi cu mine, orî... orî fug singur ?

Leonil. — (în parte) Du-te dracului!

Nicu. -- Aud ? primești?... Ah ! duduca, îți sărut mânele (sărută mânele lui Leonil).

(Se aude strănutînd în stînga)

Nicu. — Poroncă ?

Leonil. — Aî auzit ?

Nicu. — Ce ?

Leonil. — Vine neneacă.

Nicu. — Eleî !

Leonil. — Și de ne-a găsi împreună, suntem prăpădiți.

Nicu. — Elei!

Leonil. — Ascunde-te degrabă.

Nicu. — Unde?

Leonil. — În dulapul ista până ce s'a duce neneaca, că oi veni eu să ți deschid mai pe urmă.

Nicu. — Și după ce mi ți deschide, îi fugi cu mine?

Leonil. — Te mai îndoești, tiranule?

Nicu. — Ba ți sărut mânușile.

Leonil. — (cu dragoste) Sărută și piei!... (îi dă mâna și Nicu o sărută de mai multe ori).

Nicu. — (mergând spre dulap) M'am dus. (intrând în dulap) Ah! duducuță, crede că m'ai băgat în rai.

Leonil. — (închizându-l) Ba în dulap, prostule, și să nu crîcnești că ești mort (aceste cuvinte le zice cu glas firesc).

Nicu. — (din dulap, speriat) Elei!

Leonil. — (viind în mijlocul scenei) Hup și altul. (rîde) L'am închis pe prostu cu Ioana țigancă! Ha, ha, ha... Aibă parte unul de altul. Acum ceasul fericirii a sunat pentru mine. Dragă verișoară! am să te scap, pentru ca să ți dovedesc cât te iubesc de mult... Haide! . (face câte-va pașuri spre ușa din stînga și se oprește săriet) Iar o dihanie!

(Se deschide ușa și Zamfira intră prin întuneric).

SCENA XVII

Leonil, Zamfira (în toaletă de noapte)

Zamfira. — (în parte) În cotro a apucat jupineasa Marghiolița?... De un ceas de când am auzit-o eșind, și încă nu s'a întors în odaie.

Leonil. — (în parte) Aud foșnăind fuste.. Cine să fie?... Baba doarme; Ioana-î în dulap. Ii verișoara, negreșit. (tare) Tu ești Marghiolița?

Zamfira. — (în parte, cu mirare) Ce?

Leonil. — (apropiindu-se de Zamfira) Nu'ți fie frică, verișoară, că eă sunt... Leonil.

Zamfira. — (în parte) Leonil?..

Leonil.—Am hotărât să te fur în astă noapte, pentru ca să te scap de babă și călugărie.

Zamfira. — (în parte supărată) Babă!

Leonil. — Nu'î e rușine băborniței să nebulniască la bătrânețe, și să vree să'și facă un blestem ca aista... Să te călugăriască!... Ii bună, Zău, de închis la Golia.

Zamfira.—(în parte, cu mânie) La Golia, eă?

Leonil. — Gândește cât îi de rea cu tine! par'că n'ai fi copila ei, ci o țigancă!... Gândește că ești socotită de dânsa ca o sarcină, ca o piatră în casă!... și hai să fugim împreună, până nu se trezește stahia.

Zamfira.—(în parte furioasă) Stahia! (apucând pe Leonil de urechi) A! blestematule.. sunt stahie, eă?

Leonil. — (spăriet) Valeă!... am pățit-o.

Zamfira.—(trăgându-l de urechi) A ! berbantule, vreî să'mî furî fata?... zică că's băborniță, că's stahie, că's bună de închis la Golia?... Eî, las' moțopane, că te-oîu învăța eû (strigă) Ioană, adă lumânări.

Leonil. — Mătușică, dragă mătușică... (în parte) Oîu să rămân făr' de urechi... (se luptă cu Zamfira; scapă și vrea să fugă) La fugă, băete (alergând la ușa din fund, dar deodată se oprește auzind glasul lui Pâlcu și a lui Franț, zicând afară următoarele cuvinte:

Pâlcu.— { Degeba'tî bați capul monsîu Franț.

Franț.— { Fa'mî hatârul de vină cu mine.

(Zicând aceste Pâlcu și Franț intră prin fund)

(Leonil se întoarce iute înapoi și fuge spre ușa din stînga; dar aici întîlnindu-se cu Ioana, care vine cu lumânări, aleargă la dulap, îl deschide și caută să intre în întru; însă Nicu îl împinge cu picioarele și vrea să tragă ușa dulapului. Luptă comică între ei.)

Zamfira.—(în toată vremea asta alungă pe Leonil). «Așteaptă tâlharule, că 'tî-oîu da eû stahie, 'tî-oîu da eû băbornițe, 'tî-oîu da eû fete de furat».

SCENA XVIII

Zamfira, Leonil, Pâlcu, Marghiolița, Nicu.
Ioana, (aducând lumânări)

Pâlcu. — { Ce este ? Ce gălagie ?
Franț. — {

(Se apropie cu toți de dulap, care stă deschis)

Zamfira. — }
 Leonil. — } (foarte repede)
 Pâlcu. — }
 Franț. — } { Ce'mî văzură ochii!
 { Verișoara cu Pâlcu!
 { Închiși într'un dulap!
 { Prin întuneric!

Ioana. — Și cuconașu Leonil în rochie de nuntă? Ha, ha, ha!

(Staă cu toții încremeniți în fața dulapului, unde Marghiolița și Nicu se ascund cu mânele la ochi.)

Leonil. — (viind în fața scenei) Mare poznă am făcut!

Zamfira. — (furioasă) Ce cauți în garderob, diavoloaico?

Pâlcu. — (furios) Ce'mî boscorosești prin dulap, măi tălălău?

Marghiolița. — Neneacă...

Nicu. — Băbacă...

Zamfira. — { (împreună) { Ce?

Pâlcu. — { (împreună) { Ha?

Marghiolița. — Văru Leonil m'a închis aici, neneacă.

Nicu. — Și pe mine tot el, băbacă.

Zamfira. — { (împreună) { Leonil!

Pâlcu. — { (împreună) { Leonil!

(Se repede și l'apucă pe Leonil de brațe)

Zamfira. — Tu blestematule?

Pâlcu. — Tu berbantule?

Leonil. — Ho, țară!... încet... Vreți să știți ce caută Marghiolița și Nicu în dulap?... Ei caută să găsiască cele două sălașe de țigani,

pentru care d-voastră ca niște părinți buni, nu v'ați putut ajunge cu târgu... Ați înțeles acum (Zamfira și Pâlcu il lasă de mână și se întorc spre Franț)

Zamfira. — { (împreună) { O înebunit ?
Pâlcu. — {

Leonil. — Ba nici de cum... Și mai bine de cât să fie țigani o pricină de neunire între familii... mai bine, ca niște creștini adevărați, ați da ertare robilor !... Și, ca niște părinți buni, ați face fericirea copiilor !

Ioana. — Să trăești, cuconășule !

Franț. — Bravo, Leonil ! (către Zamfira și Pâlcu) Ați auzit ?... faceți cum vă zice el (sîlindu-i să-și deie mâinele) Dați-vă mâinele și zi-ceți : Noroc să deie Dumnezeu !

Zamfira. — (căutând cu dragoste la Franț) Fie cum vrei, monsîu Franț (lui Pâlcu) Noroc să deie Dumnezeu !

Pâlcu. — Amin !

Leonil. — (viind iute între amândoi) Intocmai ca la iarmaroc. Iată dar și o rochie de nuntă drept aldămaș (către Marghiolița și Nicu) Săriți acum din cuib, hulubașilor ! și veniți de'mi mulțămiți pentru fericirea voastră. (în parte) Cu toate că de-aș fi știut...

Nicu. — (sare din dulap și dă mîna Marghioliței ca să se scoboare).

Marghiolița. — (scoborîndu-se) *Monsîu Nico.*

Nicu. — *Cheschevu ?*

Marghiolița. — Ești *contan* ?

Nicu. — *Je.*

(Vin amîndoi lîngă Pîlcîu și Zamfira)

Zamfira. — (în parte) În sfîrșit, sunt sloboda
să mă mărit și eu !

(cătref public)

'Mi-am urnit pîtra din casă,
Am scăpat de dis plăceri,
Și la nunta'mi, și la masă,
Vă poftesc, cinstiți boeri.

Leonil. — (tăîndu'i cînticeîul) Tacî, mătușică,
că te aude lumea și'i rușine ! În ochii părinți-
lor fetele trebuie să fie ca pîetre scumpe, iar nu
ca pîetre 'n casă.

(cătref public)

Eû primesc făr' de rușine.
Dacă spun acum minciună,
S'aruncați cu pîetre 'n mine
Aici, în loc de cununî.

Pîlcîu. — (curmîndu'i cînticeîul) Da vorba'i ?...
s'arunce aici cu pîetre ca să ne spargă capetele !
Nu'i destul cît ni le-am stricat în astă seară cu
căsătoria copiilor ?...

(cătref public)

Cu adîncă plecăciune
Mă închin, cinstiți boeri,
Mai întîi

(răgușește și nu mai poate urma înainte)

Frant. — (dindu'l la o parte) Destul, cucoane Grigori, c'ai răgușit; mai bine du-te de bea ceaïu de soc.

Frant (căt're public)

Eū sunt doftor cu știință
Cunoscut de mult în Iași ș. c. l.

Pilciū. — (luîndu'l de braț și trăgîndu'l în fund)
Dacă ești doftor, vin de mă tîmăduește de răgușală și le dă pace boerilor.

Frant. — *Aber das ist aine incovenentișes...*
(Se sfădesc amîndoi încet în fund)

Nicu. — (înaîntează, rușinîndu-se, căt're public și ținînd cu o mîna pe Marghiolița, iar cu cea-l-altă sucîndu'și pîlăria).

Nicu

Dacă scumpa mea mireasă
Ca și mie, v'a plăcut...

Marghiolița

Dacă Piatra cea din casă
Spaimă chiar nu v'a făcut...

Nicu

Priimiți cu bucurie
Domnilor, să ne fiți nunți.

Marghiolița

Pentru-a noastră cununie
Aruncați două cununți.

Toți în cor

Priimiți cu bucurie,
Domnilor, să le fiți nuni
Și pentru-a lor cununie
Aruncați două cunună.

(Cortina cade).

PARACLISIERUL
SAU
FLORIN ȘI FLORICA

PERSOANE :

Florin, tânăr țăran.

Florica, tânără orfană.

Colivescu, paracliser.

PARACLISIERUL
SAU
FLORIN ȘI FLORICA
OPERETĂ ÎNTR'UN ACT

Scena se petrece la Tirgu-Frumos, în anul 1865

Teatrul reprezintă o curte cu zaplaz (ulucî) ; în fund o porțiță se deschide în zaplaz. În dreapta o șură bageacă spre scenă ; o scară răzemată pe streșina șurei. În stînga o căsuță veche cu cerdac. În mijlocul scenei spre fund, un copac mare. La ridicarea cortinei, se aude în podul șurei un fluer, cîntînd doîna.

SCENA I
Florin și Florica

Florica. — (ese din căsuță aducînd un paner cu de-ale mîncărei) Florine ! măi Florine ! (chiue) Florine, hăi !...

Florin. — (scoate capul pe bageacă) Ce este ? fa Florică ! Te-o mușcat lupo, de țipî așa ?

Florica. — Ce faci tu acolo de azi dimineața, ca un lăstun ?

Florin. — Așaz fînu în podu șurei.

Florica. — Da cu ce'l așezi, măi bădica?... cu gura?... că țapoîul îi gîos.

Florin. — Cu gura? Iaca mă! m'o pîcîlit drăcoaîca (rîde prosteste) Ha, ha, ha, m'ai pîcîlit fa, mînca'ți-ași ochii!

Florica. — Vezi mîncău, tot ar vre să 'mbuce cîte ceva.

Florin. -- D'apoî cum? doar nu's fată mare, ca tine, să mă hrănesc cu răbdări prăjite.

Florica. — Ei! dacă nu ești fată mare, cobori iute, ca 'ți-am adus papă. Ian cată colea, cîșșșș...

Florin. — (supărat) Dec! mă cășăești acu, ca pe lăstuni?... Așteaptă să'ți arăt eû cîș... (se coboară pe scară).

Florica. — (în parte) Se face că s'o mîniet, doar' 'i-oîu mai aduce ceva de sus, ca să'l împac.

Florin. — (viind pe scenă) N'auzi, fa! știi tu că te prea întreci cu gluma?

Florica. — Ce face, bădica? (arătînd panerul) Ea... mălaiu și lapte dulce...

Florin. — (îmblînzindu-se) Ba mă pîcîlești, ba mă cășăești, ba mă... par'că ași fi agiuns în doaga palamariului de la Sfîntu Onofrei.

Florica. — Și vr'o două costițe de...

Florin. — Costițe? de care?

Florica. — De cela... știi tu, care 'i bălan la păr și grăește ca tine.

Florin. — Unde's? (caută în paner) I! Doamne! Fa, Elorico, știi una?

Florica. — Ba nici două.

Florin. — Nici că se află pe fața pământului altă lighioae de fată mai bună ca tine. Dar' puținică chilială adus-ai?

Florica. — (scoțind o carafă din paner) Așa 'mă pare.

Florin. — I! Doamne! Florică, știi două?

Florica. — Ba nici trei.

Florin. — Când ași fi Porii împărat, pe crucea me că te-ași lua giupineasă în casă. Dar' ceva mere dat-ai după persic?

Florica. — (scoțind mere din sîn) Numai vr'o șese.

Florin. — (întinzînd mîna) Las' să le culeg eu.

Florica. — (lovindu'l peste mîna) Nu pune laba.

Florin. — I! Doamne! Florică, știi trei?

Florica. — Ba nici patru.

Florin. — Mult îmi mai ești draguță, fa hăi!... și, zău, mare mi'i dor să mă'nsor cu tine.

Florica. — D'apoî mie, Florine.

Florin. — Dacă'i așa povestea, știi patru?

Florica. — Ba nici cinci.

Florin. — Hai să ne... punem la masă și să facem prînz de logodnă.

Florica. — Bucuros. Vin' cole, la umbra istui pâr.

(Se așează amîndoi, sub copac și întind masa pe iarbă).

Florin. — Pe iarbă verde, ca la zi'ntîi Mai...

Florica. — Numai privighitori ne lipsesc....

Florin. — Ba nu, că ești tu aici, Florică.

Florica. — Eu îs privighitoare ? da tu ?

Florin. — (cu mîndrie) Eă ? privighitor ! (rîd)

Florica. — Iaca masa, poftim la dînsa, cu-coane...

Florin. — I ! ce de mai belșug, mămulică me ! Ian privește : mălăiū din raiū, lapte dulce, ochiū țise duce... (strigînd ca laptarii) Lapte, lapte, e, e!

Florica. — (dîndu'î un pumn) Tacî, mă, și mî-nîncă azi.

Florin. — D'apoi coaste fripte ! inima le'n-ghite ! (bocînd) Vai ! săracu bălăel ! mult era el frumușel ! Cum l-o pîrlit pe spinare, și mi l-o pus în frigare, de strigă în gura mare : coviț, coviț, răū mă doare !

Florica. — Lasă bocitul, mă, că'mî vine-a plînge. Par'că îngropî pe frate-tăū.

Florin. — (atîns) Ce face ?

Florica. (turnîndu'î vin) Zic să beî un pahar de vin, ca să nu te îneacă.

Florin. — Mulțămim, puiculiță, și poftă bună (bea).

HORA : Arde-mă, frige-mă

(Împreună)

Poftă bună, Poftă bună !

Să petrecem împreună

Si să bem și să mîncăm

■ S'apoi să ne cununăm.

Florin

Fa, Florică, draga mea,

Par'că ești o viorea !

Florica

Măi, Florine, dragul meu,
Par'că ești un paraleu !

(Impreună)

Poftă bună, poftă bună !
etc. etc. etc.

Florin. — (îchinînd) Ei ! să trăești Florico, după cum dorești ! Și la anu cu bine să de Dumnezeu.

Florica. — Mulțumim, bădică.

Florin. — Să te văd cu bujori în față și cu un copil în brațe (bea).

Florica. — Inghite-Agachi, vîrtos.

Florin. — Na și ție ; bea de te răcorește.

Florica. — (bînd) Noroc bun, Florine, să te văd cu flori la ureche.

Florin. — Pușche pe limbă'ți. . Așa că'i bun, fa ? Lunecă pe gît ca un șerpe. Să'l tot bei și să mai cei.

Florica. — A fi, că doar' îi cel de Cotnar cu cercuri de fer.

Florin. — De Cotnar?... I ! că nu mă pot face și eu o bute, să mă cercuești tu cu brațele tale !

Florica. — (sculîndu-se) Bute, tu?... Da nu vezi că 'ți lipsește o doagă.

Florin. — Că de-acu poți zice tu cîte 'ți-o plăcea. Am ospătat de-ajuns, slavă Domnului !... Cine 'mă-a dat azi, să'mă dee și mîni.

Florica. — (strîngînd masa) Ei ! acu ce mai

facem? că suutem chiar de capu nostru, de cînd o murit biata cucoana Tudosia, stăpîna noastră Dumnezeu s'o ierte.

Florin.—Aşa, sârmana!... De-o săptămîină de cînd am îngropat-o, am rămas noi doi stăpîni în casa ei! şi zău! de cînd nu mai am pe nime în capu meu, ca să mă siliască la treabă; m'o apucat o sfîntă de lene, de mi se rup falcile. Ca...a...asc toată ziulica şi do...o...orm toată nop-tica (cască).

Florica. — (cu jale) Sărmană cucoană! mare bună o fost cu noi cât o trăit!

Florin. — (întinzîndu-se) Dumnezeu s'o odih-ne...a...ască.

Florica. — Ea ne-o crescut de mici şi ne-o îngrijit ca pe copiii ei. Acu am rămas cuc şi nu ştim ce să facem cu averea ei.

Florin. — Da n'o lăsat nimăruî cu limbă de moarte?

Florica. — Nu. Tot ce ştiu'îi că, după moar-tea ei, a vinît de la gîudecătorie de-o rîdicat din casă câte hîrtii s'o găsit. Poate să fie ceva scris în ele, de stăpîna noastră.

Florin. — A fi, n'a fi, nu ne priveşte pe noi. Treaba noastră îî să ne 'ngrijim de toate şi să le păstrăm în bună stare, pân' ce-a vini vr'o rudă de-a răposatei ca să îee averea. Helbet! s'a găsi el cine-va pe lume care s'o clirono-misască.

Florica. — Banî să fie, muşterii nu lipsesc.

Florin. — Vorba ceia : la stupu de miere, roiă de muște.

Florica. — Ei ! da pân' atunci ce facem noi, Florine ?

Florin. — Până când ? pân' la ziua cununiei noastre ? (se apropie de Florica) Ia... ne dismerdăm, fa, ne sărutăm, ca să ne deprindem cu măritișu.

Florica. — (depărtându-se) Degrabă 'ți-a' fi ?

Florin. — D'apoi cum ? N'o hotărît răposata ca să 'mă fii nevastă ?

Florica. — Așa este, nu zic ba, dar !...

Florin. — Ce dar, ce dar ?... tocmală sfârșită, nu se mai încape vorbă. Vin' încoaci, nevastă, de mă pupă.

Florica. (rîzînd) Iaca mă ! poroncește par' c'ar fi Ciubăr Vodă,

Florin. — Nu vrei ? nu te supui de bună voe ? Vrei poate cu de-a sila ?

Florica. — Cearcă, dacă poți.

Florin. — Dacă pot ? Ian așteaptă, leliță. (se repede ca să prindă pe Florica).

Florica. — Șezi binișor, măi. (fuge pr'împrejurul copacului).

Florin. — Ba nu, te-oîu învăța eu...

Florica. — Atunci îs'agiungi tu cînd mă'i prinde.

Florin. — Degeaba fugi că n'ai să scapi.

Florica. — (apucînd țepoîul) Să nu vii că te ieui în țapoîu.

Florin. — (oprindu-se) Lasa țapoïu, fa.

Florica. — Ba nici gîndesc.

Florin. — Nu? nu? Ce? socoți poate că mă tem? (se răpede) Ghidi, șopîrlă ce ești...

Florica. — (împungînd cu țapoïul pe Florin) Ha, ho, ha, ho, bălan, ho...

Florin. — Incet, fa, că mă gîdili. (se lipește rîzînd de copac).

Florica. — (înfîge coarnele țepoïului în copac și prinde pe Florin între ele Na că te-am prins eū, în loc să mă prinzi tu. Te mai lauzi acu? Mai poroncești, măi badeo?

Florin. — Nu mai zic nimica... dă'mi bună pace.

Florica. — Ba nu, am să te țin aici păn' disară

Florin. — (mînios) Aici? în coarnele țapoïului?

Florica. — Așa; ie-mă și tu în coarne, dacă poți.

(Se aude pe după zaplaz glasul lui Colivescu cîntînd: Pa, vu, ga, de, ni, ghe, pa).

Florin. — Auzi? Vine pălămariul de la sfîntu Onofreïu... Dă'mi drumu, Floricuța dragă, că gîur să fac ce'i vra.

Florica. — Să n'ai parte de bunică-ta?

Florin. — Să n'am! (în parte) Tot îi moartă.

Florica. — Ei bine, te prinzi să'mi torci un fuor păn disară?

Florin. — Un fuor? eū? Feriască sfîntu!

Florica. — Nu vrei? Dacă'i așa, șazi aici să te vadă pălămarii.

Florin. — Ei, mă prind.

Florica. — (dîndu'i drumul) Acu mai vii de-acasă. Na, du panerul ista sus, și să mi te'ntorci cu fuiorul la brîu. Auzi?

Florin. — (rușinos) Aud... (îea panerul) Ei! las', leliță, că mi'i fi tu nevastă într'o zi.

Florica. — Ha! de grabă la furcă.

Florin. — Iaca mă duc, mă duc... Incet, că nu dau Tătarii.

Florica. — (mîinîndu'l cu țepoiul) Hăis tălășman... ța bourean.

Florin. — (suindu-se în cerdac) Te-oîu tălășmani eă cînd mi'i cădea la mîna (între în casă).

Florica. — Ha, ha, ha, ha; o pățit rușinea flacău! Ha, ha, ha, are să toarcă ca babele. Ha, ha, ha.

SCENA II

Florica, Colivescu (intrînd pe portița din fund)

Colivescu.—(gîngav) Iaca ce'mi văzură ochii! Florica cu țapo...poiă 'n mîna? Ce-ai pățit, Florico?

Florica.—(îngîinîndu'l) N'am pă-pățit nimica, Colivescule (razimă țepoiul de copac).

Colivescu. — Am crezut că faci răsbo-boîu cu, cu, cu, cu...

Florica.—Cu cine? cu cucu? N'ai ghicit.

Colivescu. — Ei! Iar' ai început a'ți ba-bate joc de mine!

Florica. — Eă?... să'mi ba-bat joc? Nu se află!

Colivescu. — Da, da. Mă îngîni pentru că mi se leagă limba cînd te văd... Dragostea mă gîngăvește, și tu n'ai nici-un pi-pic de milă de-un pă-păcătos care se usucă pentru tine.

Florica. — Ești păcătos. Dumnezeu să'ți erte păcatele și să nu mai fie vorbă.

Colivescu. — Da de ce să nu mai fi-fie vorbă? că doar' nu's gîngav tot-d'auna. Numai cînd sunt cu tine, mă apucă.

Florica. — Ce te-apucă? gîngăvia orî cepeleagu?

Colivescu. — (supărat) Na și alta acu!... ci că's cepeleag... ș'apoî?... Nu's și eă fecior de oa-oa...

Florica. — (rîzînd) De oa-oa?

Colivescu. — De oameni. Nu's și eă bun de nsurat?

Florica. — Insoară-te, cine te oprește?

Colivescu. — (oftînd) Ah! Florico, cînd ai vra tu să fii pa-pa-pa-la-ma-ma...

Florica. — Pa-pa-la-ma-ma? Ce mîncare'i aceia?

Colivescu. — Palamareasă.

Florica. — De ce? Ai agîuns acu palamar? Par'că eraî numai clopotar?

Colivescu. — (cu mîndrie) M'am suit în gard.

Florica. — În gard, ca curcanu?

Colivescu. — Ba, ba în grad... Acu învăț psal-

tichia, ca să mă fac psalt la biserică la sfîntu Onofreî.

Florica. — Psalt ! și la mai mare !

Colivescu. -- Amin !

Florica. — Da bine, ai glas ?

Colivescu. — Am ! .. Psaltul Chiriace 'mî-o spus că am un ohtoc de cele zdravene. Vrei să'l ascuți ?

Florica, — Vreî. Dă, începe și cruce-ajută.

(arie nouă)

Colivescu

Pa, vu, ga, de, ni, ghe, pa !

Mult îmi place a cînta

Și clopotele a suna :

Tanda, tanda, tanda, la.

Dacă moare un boer mare,

Pun clopotele 'n mișcare

Și fac mare dandana :

Danda, danda, danda, na.

Iar' cînd mor oameni mai mici,

Trag clopotul de calici

Care sună ca telinca :

Linca, linca, linca, linca.

Pa, vu, ga, de, ni, ghe, pa !

Dac'ai vra, Florico, fa,

Toată ziua 'ți-ași cînta :

Tanda, linca, danda, na !

Florica. — (în parte) Par' că'i clopotu cel țigănesc.

Colivescu. — Ei ! ce zici, Florico ? îți place ?

Florica. — Frumos! să giuri că se bat calici în gură'ti.

Colivescu. — (mulțumit) Așa'i? Apoi ce mai stai la gînduri, Florică! Spune că te primești să fii pa-palamareasă: în calte să te înalți o dată cu mine.

Florica. — Unde?... în clopornița?

Colivescu.—Ian, lasă glu-gluma, Vrei orî ba?

Florica, — Apoi dă; cum n'ași vra, păcatele mele?... Auzi? s'âgiung de-o dată cucoană, pălămăreasă... să amiros tot a tămîe și să mă hrănesc tot cu colivă... Mai frumoasă viață unde se dă?

Colivescu. — Nu'i așa?

Florica.—Mai așa!... de cît un singur lucru ne stingherește pe amîndoi.

Colivescu. — Care?

Florica.—Că nu te iubesc pe d-ta și că iubesc pe Florin.

Colivescu. — Florin?... un mojîc?

Florica. — Mojîc, da voinic.

Colivescu. — Elei! Florico, prost gust ai mai avut!

Florica. — Prost, neprost, aista'i; dacă 'ți place, cucoane pălămariule.

Colivescu. — Da ascultă, copilă hai! Florin nu'i de tine; nu'ți întuneca zilele cu dînsu.

(Se aude între culise clesonurile vînătorilor, su-nînd un marș militar compus pe armia: *Pasere cu galben cîoc...*)

Florica. — Ce s'aude?

Colivescu. — Trec soldații care merg la lagăr.

Florica. — Soldații?... I! tare mi's dragi soldații!... Mă duc să'i privesc (aleargă spre fund).

Colivescu. — Florice, stai; nu te duce fără să'mi dai un răspuns ca oamenii.

Florica. — (pe pragul porțiței) Intră la oaste, dacă vrei să'mi plăci (ese).

Colivescu. — (singur) Să mă scriu la oaste? eu? Să'mi las eu clopotele și palmăria?... ferască sfîntu Onofre!... Mai bine... ian să cerc a presăra chiper între Florin și Florica.. vorba ceia: chiper între voi să rîdem și noi... 'Mă-o spus azi dimineață ficiorul protopopului, care'i scriitor la giudecătorie, că s'o cercetat hîrțile lasate de răposta, cucoana Tudosia, și că ea ar fi lăsat starea ei unuia din copii crescuți de dînsa. Care să fie oare? Florin ori Florica? (stă pe gînduri).

SCENA III

Colivescu, Florin (ese în cerdac, purtînd o furcă la briu și toare cîntînd)

Florin (cîntă f. ^{acompanement} de muzică)

Frunză verde de pelin

Vai de tine, măi Florin;

Fost-ai, fost băet de treabă

S'ai ajuns a fi chiar babă!

Colivescu. — (în parte) Ce'mi văzură ochii!...

Florin cu furca la brîu?... Ei! apoi, netotul ista de însurat îi?

Florin.— (smucind fuiorul) Ardă'l focu fuior. că încîlcit îi!

Colivescu. — Măi Florine... da.. cine te-o fărăcat să torcă ca baba Rada?

Florin. — (ascunzînd furca după spate, zice în parte) M'o zărit pălămarîu dracului.

Colivescu. — Pun rămașag că iar' Florica 'și-a bătut gioc de tine, sărmane!

Florin.—(coborîndu-se în scenă) De unde știi? Ea 'ți-o spus?

Colivescu.—Ea. Zicea așa mai dinioare, că nu ești bun de cât să paști bobocii și să încîlcești fuioare.

Florin. — (mâniindu-se) Așa o zis? așa?... Dacă'i așa povestea (scarmănă fuiorul) Na fuior... na furcă, na tors. (aruncă furca jos și o calcă 'n picioare).

Colivescu. — Nu face pozna, măi, că te-a bate Florica.

Florin.—Pe mine? că doar' am și eu o păreche de pumni ca să mă apăr.

Colivescu.—Ei! bravo! Acu văd și eu că ești bărbat, om verde, colea, care rupe mîța 'n două.

Florin. — Da cum m'ai socotit?

Colivescu.—Apoi dă; ce să'ți spun?... Când te-am văzut torcând, am chitit în gîndu meu că'i păcat de un voinic ca tine să fie de rîsu

fetelor, mai cu samă că tu, Florine, nu ești făcut să'ți mănînci viața cu o țărăncă ca Florica.

Florin. — (intrigat) Cum asta, Colivescule?

Colivescu. — Cum?... Da n'ai aflat că răposata, cucoana Tudosia, 'ți-a lăsat ție toată averea ei?

Florin. — Elei!

Colivescu. — Tu, de azi înainte, ești bogat și poți sa'ți înalți neamu ca ciocîrlia.

Florin. — Elei!... care vra să zică, mă pot îmbrăca și eu ca ciocoi, cu surtucă și cu giretcă?

Colivescu. — Se 'nțelege.

Florin. — Și cât pentru nevastă, pot să'mi aleg una chiar d'între negustori, chiar o fată de făclier?

Colivescu. — Ba ș'o fată de boer, dacă 'i vra.

Florin. — (sărind de bucurie) I! mămulica me! că bine 'mi pare! Imi vine tot să sar și să cînt:

(Florin cîntă, jucînd țărănește)

Frunză verde baraboiu,
Am ajuns și eu ciocoiu.
Sus, Florine, sus!

Sunt ciocoiu, ciocoiu cu stare,
Ș'am s'o ieui d'acum pe mare,
Sus, Florine, sus!

Să mă 'nalt pe catalici,
Să fiu mîndru cu cei mici,
Sus, Florine, sus!

Săi, voinice, sus, sus, sus,
Și te'ntoarce ca un fus.

(Colivescu și Florin joacă 'n p' eună)

Săi, voinice, sus, sus, sus,
Și te'ntoarce ca un fus.
Sus, Florin, sus!

Florin. — Alerg de grabă 'n tîrg, să-mi cumpăr haine nemțești... Unde-ai găsi haine nemțești, Colivescule?

Colivescu. — În colț la giupînu Herșcu.

Florin. — M'am dus. (ese alergînd și chiuind)
Sus, Florin, sus!

Colivescu. — (singur) Ian vezi, ce'î mîndria? cum orbește pe om!... Până și Florin, un argat necioplit, cit 'l-ai încălecat pe-o minciună, se duce pîrle de nu'l mai poți ține!... Meargă pîn' la mîru roș, că eu nu 'l oîu chema înapoi... Ha, ha, ha, ha, are haz că de-acu n'o să mai cate la Florica, și Florica de cîudă a să se dee în dragoste cu mine. Bravo, Colivescule! Se vede, cînd te-ai născut tu, c'o strănutat dracu!

SCENA

Colivescu, Florica (viind pe porțița)

Florica. — Doamne! Mare mîndri's la privit soldații noștri!... Știi? ți se duc ochii cînd îi vezi trecînd cu muzica și cu steagu 'ntins... D'apoi vivandiera!... 'mă-o rămas inima la uni-

forma ei... I! cînd ași fi de capu meu, pre legea me, m'ași face vivandieră.

Colivescu. — Florico.

Florica. — A! tot aici ești?

Colivescu. — (oftînd) Tot, tot, păcatele mele, că nu mă lasă inima să mă depărtez de căsuța ta.

Florica. — Iar' ai început oltoicul cel de dragoste? Nu 'ți'i lene să 'ți perzi vremea de florî de cuc!.. mai bine te-ai duce să caști gura pe uliță, privind la soldați; și dacă ai fi om în toată mintea, în loc să umbi după cai verzi, te-ai face oștean de-a țării, ca să tragi cu pușca, iar' nu să tragi clopote.

Colivescu. — Eă?

Florica. — D'apoi cum? eă? Ești coșcoge romîn, cît un butoiu... 'ți-ar șidea de-o mie de ori mai bine cu mîndr în spinare de cît cu antereu ist' de lăutar.

Colivescu. — Oare?... dar'... ian spune'mi, Florico, dacă 'ți-ași urma sfatu, 'mă-ai îndeplini și tu doru?

Florica. — Om videa atunci ce-a mai fi. (zărînd furca jos) Iaca! ce furcă'i asta? Cine-o împrăstiet fuțoru pin ograda?

Colivescu. — Florin.

Florica. — El? și de ce?

Colivescu. — S'a schimbat flăcău! Nu mai e cum îl știi.

Florica. — Ce vreî să zici?



Colivescu. — Las' că'i videa acuși.

Florica. — Ce-oîu videa?...

Colivescu. — Îi videa ; atîta'tî spun ; îi videă. (ese prin fund).

SCENA V

Florica.—Vorbește în bobote pălămariul. Se vede că l'o amețit dragostea ; aibă parte de ea, și ea de dînsu ! (stă pe gînduri) Mare poznă și minune ! De cînd am văzut vivandiera regimentului, nu'mî mai pot aduna gîndurile pe-acasă. Ce frumoase haîne purta !... Am intrat în vorbă cu dînsa, ș'am aflat că'i de-aici din tîrg și că vrea să se lese de oaste, pentru ca să se mărite... Auzi treabă ! să se facă iar' mireancă, de unde era oșteancă?... Doamne ! Dacă eă nu m'ași lăsa o dată cu capu.

(Aria *vivandierei*)

De-ași fi vivandieră,
Eă, pănă ce-ași muri,
De-a țării bandieră
Cu fală m'ași umbri.
Pe soare și pe ploae
Ași merge tot la rînd,
Și 'n dușmanî, la rășboae,
M'ași răpezi cîntînd :
Sună dobele, sună,
Soldați, cu voe bună,
Haî toți, într'un noroc,
Să ne-aruncăm în foc.

Ram, pataplam, plam, plam, etc.

(Iea țepoiul drept pușcă și face marș intrînd în căsuță)

SCENA VI

Florin. — (vine pe portiță, îmbrăcat ridicul cu surtuc verde, gilecă roșie, pantalonî galbini de nanchin, pălărie 'naltă cu marginile strimte și guler de cămașă care'i ascunde urechile. El poartă metanii și un ciubuc). *Bonjur monsu...* Iată-mă's cu tot șartul boeresc!... M'o îmbrăcat giupînu Herșcu chiar de mondă, ca la Eși. Se vede că mă prinde de minune, că se uită oamenii la mine ca la un comediant și m'arată pe uliți cu degitu. In sfîrșit, îs boer!... cu ciubucu meu, cu giretca me, cu surtuca me... Crișu eă! știu că am să 'mî-o scot în pele de-acu 'nainte!

(Cîntă aria de la scena III, jucînd astă dată cu aer serios, voind să 'șî dea aere de boer)

Frunză verde lemn dubit,
Iată că m'am boerit!
Dăi, cucoane, dăi.

Ș'am să mă așăz, măi vere,
Pe mîncare și pe bere.
Dăi, cucoane, dăi.

Să petrec cu lăutari
Și să 'nșel la fete mari.
Dăi, cucoane, dăi.

Să mă bag p'între lingăi
Și să frig la nătăriî.
D î, cucoane, dăi.

SCENA VII

Florin, Florica (ese din cerdac)

Florica. — Ce vād? Florin]? Ha, ha, ha, ha, hā!

Florin. — Cine chicotește când gîioacă boerîu?

Florica. — Da ce-ai pățit, Florine, de te-ai schimonosit așa? Ha, ha, ha; par'că ești Flai-muc ciubotarîu.

Florin. — (supărat) Ian ascultă, fa, ieți sama cum grăești și cu cine grăești... Auzi tu?

Florica. — (viind în scenă) Iaca mă! Nu cumva s'o boerit țopîrca?

Florin. — Țopîrca ești tu, obraznico. Eū de azi înainte sunt boer; așa să știî. Cucoana Tudosia 'mî-a lăsat mie averea ei.

Florica. — Cocoana te-a lăsat pe tine cliro-nom? I! tare 'mî pare bine, Florinaș dragă. (se apropie veselă de Florin).

Florin. — (respingînd-o) Ce Florinaș dragă? Ce Florinaș? Da mai cucoane nu poți să-mî zici?

Florica. — (rîzînd) Bată-te cucu, că poznaș mai ești!

Florin. — Și te poftesc, giupîneaso, să nū te hlizești așa d'inaintea me, că doar' nu suntem de-o samă amîndoi.

Florica. — Ha, ha, ha... bine se mai priface a boer? (îi dă un pumn).

Florin. — (mînios) Ian ascultă, fa; acuș o împlinești cu mine.

Florica. — Dec!... ce te-o apucat?

Florin. — Nu se cade să glumești cu mine, că 'ți-am mai spus-o odată... nu suntem de-o samă.

Florica. — Măi, cu tot d'inadinsul grăești?

Florin. — D'apoi cum?... Eū sunt cu stare, sunt boer, sunt stăpîn aici în casă, și tu ești o biată țarancă... Vezi că suntem departe unu de altu, ca ceriū de pămînt.

Florica. — (cu lacrimi în ochi) Așa?... pentru că 'ți-o dat Dumnezeu cîte-va parale, ai și uitat c'am fost crescuți împreună, că suntem amîndoi niște bieți orfanî culeși de stăpîna noastră?

Florin. — Eū nu știu ce-am fost; știu ce sunt.

Florica. — Ce ești? Vrei să'ți spun eū ce ești, Florine? Ești un nerecunoscătoriū, un om fără nici un pic de suflet, dac'o putut baniî să te schimbe ast-fel într'o clipală. (plînge) Auzi? Numai suntem de-o samă! eū, care 'i-am fost ca o soră, și 'l am iubit ca ochii din cap!...

Florin. — (în parte) Mi'i milă de dînsa, dar n'am ce'i face; eū boer, ea țarancă... nu ne potrivim.

Florica. — (plîngînd) Cine s'ar fi așteptat la una ca asta? sărmana biată cucoană! unde'i să vadă ce blăstăm 'și-o făcut cu baniî, lăsînd în urmă'i sămîntă de vrajbă.

Florin. — (cu blîndețe) Ei tacî, Florico, nu mai plînge, că nu te-oîū lepăda eū pe drumuri... Dacă'i fi cu minte, te-oîū lua fata'n casă la mine.

Florica. — (zîmbînd) Zău !

Florin. — (cu un aer protector) Și dacă te'î purta cum se cade, te oîu mărîta cu palamarîu de la Sfîntu Onofrei.

Florica. — Ce face? să mă dai lui Colivescu ? Da ai uitat că suntem logodiți împreună, și c'am făcut azi dimineață prânzul logodnei ?

Florin. — Așa este; d'apoi gîndește tu singură, Florico,.. eă, acum nu mă iertă pojâjia să mă 'nsor de cât cu o fată de boer.. și tu...

Florica. — Să ieî pe alta ? ba să nu te 'mpingă păcatu, că'ți scot ochiî, auzî tu?... îți scot ochiî cei de boer perpelit.

Florin — (atîns) Perpelit? eă?... Florico, pune'ți gard la gură, că pe crucea me...

Florica — Ce?... Ce mi'î face ?

Florin — Ian te-oîu lua frumos de spate și te-oîu da afară.

Florica. — Tu, pe mine?... Că doar n'o agîuns o fată ca mine de răsul curcanilor...

Florin. — (furios) Curcan ? eă ? Eși de-aici, pe pe loc, nerușinato... obraznico...

Florica. — Vai ! mînca-te-ar moliile, Flaîmucule... Na... (trage o palmă lui Florin).

Florin. — Valeu !

Florica. — Na, țărancă... na, obraznică... A ! mangositule, te-ai fudulit ? Na, na, na... boeriule (îi dă pumni).

Florin. — Șazi binișor fa... Valeu !... Nu te-a-

tinge de boerie, fa ! (fuge pe după copac și scapă
ciubucul din mână)

Florica.—(ridicând ciubucul) Las' să'ți măsor
eă boeria pe spinare cu ciubucu ista...

Florica.—Ia sama fa, să nu strici *lichimbării*.

[(Arie din *Baba-Hîrca*)

(Impreună)

Florica

Lega-s'ar dracii de tine,
Natafleț făr' de rușine,
Am să sfârm cu ist ciubuc
Capul tău cel prost de cuc.

Florin

Fa, Florico, da sezi bine,
Sezi, nu te lega de mine;
Că muerii este dat
Să se teamă de bărbat.

SCENA VIII

Florin, Florica, Colivescu (îmbrăcat cu uni-
forma de musicant, aduce cu dînsul un tronbon
de cele mari)

Colivescu. — (alergând) Florico, Florico,
veste bună !

Florica. — Ce veste ?

Colivescu. — Bucură-te... M'am scris la
oaste, după cum ai dorit... Ian privește, m'am
și îmbrăcat... așa-î că-mi șade bine ? (se întoarce
într'un picior).

Florica. — N'ai fi de diochi... Da ulucu ist de aramă ce'i?

Colivescu. — Să vezi... domnu căpitan o chitit c'ași fi bun de trîmbițași și mî-o dat trîmbițoiu ista, ca să mă diprind a cânta la *mojică*... ian ascultă... (sufală din tronbon).

Florica. — (astupându-și urechile) Hi, că m'ai spăriat.

Colivescu. — Ei! acu nu mai ai ce zice, Florico... M'am lăsat de pălămarie, și m'am dat la miliție de dragostea ta... mă ieși?

Florica. — Poate... (în parte) Să'i viu de hac lui Florin...

Colivescu. — Poate? Ah! Florico... (cântă)

Pentru tine le fac toate,
Ș'apoi tu zici numai, poate!

Florin. — Colivescule!

Colivescu. — Tacă, mă!... Florico... unde-î mai găsi așa bujor de trîmbițaș ca mine?... trupeș cu piept de buhaiu! Ian ascultă.. (sufală iar din trombon).

Florin. — Destul! că ne rupi urechile.

Colivescu. — Tacă, mă! Ei! Florico, spune: vrei, nu vrei?

Florica. — Apoi știu eu ce să fac?... o biată fata săracă ca mine..

Colivescu. — Tu, săracă?... Elei! da nu ți-am spus încă vestea cea bună? Nu știu cum s'o 'ntors roata norocului?

Florica. — Nu !

Colivescu. — Ești bogată, Florico, bogată !

Florica. — Eă ?

Florin. — Ea ?

Colivescu. — Dar !... Iaca o hârtie de la judecătorie... mîi-o dat-o fecioru protopopului ca să 'ți-o aduc.

Florica. — Ce

Colivescu. — (deschide o coală de hârtie) O copie de pe testamentu cucoanei Todosiea, prin care te lasă pă tine clirnoama averii sale.

Florica. — (uimită) Pe mine ?

Florin. — Pe dînsa ? d'apoi eă ?

Colivescu. — Tu te spală pe bufe despre avere ! Pe tine te lasă argat Floricăi.

Florin. — Minciună spuî, hoțule, ca să înșeli pe Florica.

Colivescu. — Nu crezi ? Hai la judecătorie să afli adevăru.

Florin. — Hai ! Auzi ? argat ? (ese prin fund).

Colivescu. — Florico, mă duc și viu îndată ca să batem mîna împreună... crede-mă, fa, nu scăpa chilipiriu de la mîna ; așa piept ! (sufă tare în trombon și apoi ese)

SCENA IX

Florica. — Eă bogată ?... nu'mi vine-a crede o fericire așa de mare... bogată !... Care vra să zică, giupînu Florin nu se mai poate fuduli cu mine, și dacă s'o schimbat el în haîne boerești,

și eu pot să'mi pun rochie de cucoană.. A! bădică Florine, ai zis că mă'î lua fată 'n casă, și că ți'î face milă și pomană să mă măriți cu altu?... Ei, lasă, moțpane, că 'ți-oîu arăta eu fudulie... Mă duc să mă împodobesc cu strae de-a cucoanei Tudosia... când m'a videa Florin, să'si scoată căciula d'inaintea me... Haide, cucoană Florică, la Tauletă!... Ha, ha, ha, cucoană Florică... tare 'mi pare de șanț!... cucoană Florică... Ha, ha, ha. ha... (intră în ăsuță).

SCENA X

Florin (se întoarce abătut cu pălăria pe ochi)

Am pățit-o... Cenușeriî de la giudecătorie o rîs de mine cu hohot și m'o tiuit ca pe-un dulău cu tingirea 'n coadă, când le-am cerut avere răposatei! Nu mai am nimica pe fața pămîntului! Hoțu cel de pălămăriu m'o luat în trii parale, când m'o făcut să cred cai verzi pe păreți... I! de 'l-ași prinde la largu meu, ce colivă de sufletu bunicăi î-ași trage la ceafă... El îi pricina că m'am stricat cu Florica... Ce-oîu să mă fac de-acu, săracu de mine?... Florica'î furioasă pe mine... ea'î cucoană în locu meu, și are să mă dee afară, s'agîung pe uliți fără căpătăiu. (dându-și pumnî peste pălărie) Na, ton-tule! na, prostule! fudulie 'ți trebuia ție? boerie 'ți lipsea? la grajdîu nătărăule... acolo ți'î locu... în podu șuriî cu țapoîu 'n mână, dar nu cu ciubuc!

(Arie veche: *Pom, pom eram eu, pom*)

Pom, pom, pom eram eu, pom!

Pom eram cu frunza lată,

Ș'acum îs creangă uscată.

Pom, pom, pom,

Ș'am rămas neom.

Prost, prost, prost am fost eu, prost;

Căci prostia din naștere

Nici o dată leac nu are

Prost, prost, prost,

Un biet cap de prost.

SCENA XI

Florin. — (după copac) **Florica** (îmbrăcată ridicul cu o rochie foarte umflată și cu o capelă mare împănată, ese în cerdac, dîndu'si vînt cu e-vantail).

Florica. — (veselă) Tra, la, la, tra, la, la, la.

Florin. — Aud glasul Floricăi.

Florica. — (eșind în cerdac) Tra, la, la, tra, la, la, la.

Florin. — (în parte) I! ce bine'i șăde cu capelă!

Florica. — (cu mîndrie, strigă) Loc, loc, fa-ceți loc, măi, că trece cucoana Florica, cucoana Florica... Ha, ha, ha... (se coboară în scenă, se împedică în poalele rochiei) Na! că era să daū alivanta peste cap... Marlacofu îmi gîoacă feste... mă tot bate peste glezne... Fie! că'i frumos... Ian privește, par'că's umflată cu țevia; amta-lie de modă, cît o bute, ș'o oboroacă de ca-

pela cu streșină. (Se primblă îngîmfată) Vai de mine! Cine mă gîdile la picioare?... Marlacofu? (săre bătînd cu palme peste rochie) Da șazi bi-nșor, blăstămatule!

Florin.—(în parte) Are și malac? of! (oftează).

Florica. — (își drege toaleta). Ia așa, să mă fac pupuică, cu fesfesele boerești, ca să nebu-nîască flăcăii după mine. (se primblă, imitînd mersul damelor).

(Aria din *Scara mîței*: Cu să fii cucoană mare)

Voiu să fiu și eu cucoană,
Cu deschisuri sfranțuzești
Să fac proască, s'arunc svoană
În feciorii boerești
Să port fișnele
Cu tinechele;
Să port capele
Cît un șopron;
Să am corseturi
Fără șireturi
Și marafeturi
Tot de *bon ton*.
Dragă Florică!
Ești frumusică,
Ești marmuzică
Plină de nări;
De acun te ține
S'ametești bine
Pe cioclovine
Și pe bonjuri.

(Impreună)

Ha, ha, ha, ha.

Ha, ha, ha, ha.

Florin (cu mirare)

Na, na, na, na,
Na, na, na, na?

Florin. — (scăpând ciubucul jos) Tronc!

Florica. — (zărind pe Florin, în parte) Aice'i hîtru. (tare) Ce este? Cine'i acolo?

Florin. — (cu sfilă) Eă?

Florica. — Care eă?

Florin. — Florin!

Florica. — (mîndră) Ce vre'i?

Florin. — Aș vre, dacă n'ar fi cu supărare, să rămân argat la măria ta Florico.

Florica. — (atinsă) Florico?... Florico!... par'că aș fi de-o samă cu dânsu!.. par'cam fi păscut bobocii amîndoi. Da cucoană Florică nu poți să zici ghîorlane?

Florin. — Ba pot, Florico!

Florica. — Bine; și de-acu 'nainte să'ți torci pe limbă cînd îi deschide gura ca să vorbești cu mine, auzi tu?

Florin. — Mî-o'i toarce, cucoană!

Florica. — Iaca!... Da căciula de ce 'ți-o ții pe cap d'inaintea me, năucule?... gîos cușma!

Florin. — (scoțîndu-și pălăria) Mă iartă, cucoană!...

Florica. — Fie, pentru astă dată. Acu spune, ce vre'i?

Florin. — Apoi, dacă s'ar putea, aș dori să rămân aici la curte, că pe cînd trăia bîata cucoana Tudosia, stăpîna noastră...

Florica. — Ba stăpîna ta, nu a me. Mie 'mî-o fost mamă.

Florin. — (buimăcindu-se) Aşa voiam să spun, stăpîna ta, nu a me... adică stăpîna me, nu a ta...

Florica. — (rîzînd, în parte) S'a buimăcit... (tare) Vrei să intri în slujbă la mine? Fie! te primesc cu leafă de 50 lei pe an, un suman şi trii părechî de opincî.

Florin. — Suman şi opincî? Apoi eu îs de prins cu strae de iste cîcoceşti!

Florica. — Da de cînd te-ai diprins, măi badeo? De gîoi pîn' măi apoi?... Mie 'mî trebuie argat, nu cîcoiî.

Florin. — (oftînd) Bine, cucoană; oîu purta şi opincî, cînstită faţa dumitale.

Florica. — Să porţi dar', că, după cum zicea răposata: opinca'î talpa ţărei; ea se lipeşte bine de pămîntu ţării, iar nu cîobota nemţască, nici papucu grecesc. Haî, du-te sus de'mî adă un scaun ca să mă măi odinesc!

Florin. — Indată, Florico!

Florica. — Iar?

Florin. — Ba, ba nu... cucoană Florica (intră în casă).

Florica. — Ha, ha, ha,... bîetu Florin!... Nu mă pot stăpîni de rîs cînd mă uît la el... samănă cu o găină smulsă.

Florin. — (aducînd un scaun) Iacă scaun, cucoană!

Florica. — (așezându-se pe scaun) Bine ; aleargă acu de 'mî adă un scăueș de pus sub picioare.

Florin. -- (alergînd) M'am dus.

Florica. — Am să'l obosesc ca pe-un cal de poștă.

Florin. — (vine iute) Iaca și scăueșul. (îl așează sub picioarele Floricăi).

Florica. — Așa , du-te de'mî adă ș'o pernă să 'mî-o pun la șele, că'î pre tare scaunu.

Florin. — M'am dus ! (ese alergînd)

Florica. — L-oîu vindeca eî de boala fuduliei.

Florin. — (aducînd o perină) Unde s'o așáz, cucoană ?

Florica. — Cole, la spate.

Florin. — (așezînd perina) Poftim.

Florica. — Incet, mă, că mă gîdilî... bine... acu mergî de'mî adă dulcețî.

Florin. — Alerg. (în parte) Multe'î mai trebuie (ese).

Florica. — (răzimîndu-se pe perină) I ! că bine'î în puf ! te încâlzește la șele și'î aduce o sfîntă de lene... de asta poate unîi oameni sunt așa de somnoroșî... trăesc cu pufușor. (î se ridică malacovul) Peî drace !... (își drege rochia) poznașă modă... de nu'î lua sama te dă de rușine.

Florin. — (aduce o tabla cu dulceată și două pahare cu apă. El calcă cu sfială și se cumpănește cînd în dreapta, cînd în stînga, de [frica să nu verse tablaîa) Iaca dulcețîle, cucoană !

Florica. — (în parte) Ian vezi'l cum se^{sc}clatină... par'că'l bate vîntu. (luînd dulceți) Da nu te băga așa în sufletu meu, că doar n'ai să mă înghiți... stăi cole... drept și te diprinde a sluji cum se cade, că de m'oîu mărita, poate să te ieî fecior în casă...

Florin. — (mîhnit) Ai să te și măriți, Florico... cucoană Florică?...

Florica. — (bînd apă) D'apoî cum? Să rămîn fată mare?

Florin. — Ba ferîască sfîntu de-așa rușinel!..

Florica. — Am să'mî ieî de bărbat un om de treabă, care să nu se sperie de bani, să nu'l farmece ochîu dracului, un suflet bun, recunoscătoriî, fără fudulie, fără prostie... ca alții...

Florin. — (scîncind, în parte) Adică ca mine... bate șaua.

Florica. — (mai luînd dulceți) Da bune dulceți!... Pălămariî de la sfîntu Onofrei îî băet cu inimă, frumos, voînic, îî militar și moare de doru meu... (bea).

Florin. — (scîncind) Pălămariî frumos!... Pe Colivescu vreî să-'l ieî?

Florica. — Și ce'ți pasă ție?

Florin. — (plîngînd cu bocit) Eleî!... să nu faci una ca asta, Florico, că mă dau în fîntîna!

Florica. — Ce face?

Florin. — Fusesse vorba să ne cununăm împreună; dar' de vreme ce nu se mai poate, nu vreî să fîi pălămăriasă, Florico... nu 'ți dau voe.

Florica. — (sculîndu-se) Tu ?.. Ian lipsești de aici, păcătosule, și nu te mai scînci, că ești slut ca păcatu cînd te bocești.

Florin. — (pune tablaua pe scaun) Ascultă, Florică : Am fost un ticălos mai dinioare... m'am purtat cu tine ca un mișel și nu mai sunt vrednic nici să'ți sărut mîna... dar' nici nû pot suferi ca să te faci Colivească. (plînge) Nu pot, da !.. apoi dacă nu pot, nu pot !

Florica. — (în parte) Sărmanu Florin ! (tare) Și de ce nu poți, mă rog ?

Florin. -- Pentru că 'mî ești dragă... na... și mă gîur pe-o lege pe care o am, că, de nu mă'î asculta, întru în păcat !..

Florica. — Mare'î lauda la casa omului !

Florin. -- Nu glumesc, Florico... Mă gîur, să mă duc pe lume, să nu mai auzi de mine cît îi trăi.

Florica. — Și ce'mî pasă mie de te-î duce ?.. doar' nu suntem de-o sămă... Calătorie spînce-nată...

Florin. — Așa !... Apoi, să dai samă, fa, de ce s'a întîmpla (desperat). Merg să mă scriu la oaste, ca să mă duc la bătaie... să mor de mîna dușmanului.. în ciuda ta...

Florica. — (în parte, îngrijită) Ce zice ?

Florin. — Și cît pentru pălămariu, am să-l îngrop de viu în trîmbițoiu cel gros, (se repede spre porțița din fund, și se lovește de Colivescu, care intră).

SCENA XII

Florin, Florica, Colivescu

Colivescu. — Ho mă!

Florin. — Tu ești?... Na! (îi dă un pumn).

Colivescu. — Valeu!... Nu da, mă!

Florin. — Și mai na!...

Colivescu. — Măi, șazăi binișor că scot satârul și te bă... hăcuesc!

Florin. — Satîru?... Na satâr... (îi mai dă un pumn și apoi ese alergând).

Florica. — Florine...

Colivescu. — Ian mai dă unu, fricosule, ș'apoi să vezi... o fugit mișelu.

Florica. — (la portiță) Florine!..

Colivescu. — Bre!... da ce 'l-o apucat de că-răbănește cu pumnii în oamenii? Nu cumva 'l-o mușcat vr'o cucoană chiftiriță?

Florica. — Ba 'l-o pișcat zulia de inimă sârmanu!

Colivescu. — (zâmbind cu mulțumire) Dacă 'i zuliar, îl ert. Bietu flăcău! îi zuliar de norocu meu... o și aflat c'o să ne cununăm împreună, Florico, și asta 'l roade!

Florica. — (în parte) L'am pre întrecut cu di-diochiu și mă tem să nu 'și facă samă...

Colivescu. — Vezi că el te iubia de mult Florică, și 'i mergea gându la măritiș... Vorba ceia: vre broscioiu să se lipiască de floare.

Florica. — (în parte, fără să 'l asculte) Cum aș face să 'l aduc înapoi... unde să 'l gălesc?

Colivescu. — Dar' să'l lăsăm dracului po-
mană... Am vinit, Florico, să'ți spun, că poî-
mâne pleacă regimentu și că'i vreme că ne cu-
nunăm.

Florica. — (în parte, tristă) Sărmanu Florin!

(Aria horei)

Colivescu

Frunză verde rosmarin !

Florica (în parte)

Sărmanul Florin !

Colivescu

Sufletu'mi varsă venin.

Florica

Sărmanul Florin !

Colivescu

Fie'ți milă de-al meu chin !

Florica

Sărmanul Florin !

Colivescu

Florico, floare de crin...

Florica

Sărmanul Florin !

Colivescu

Pentru tine-amar suspin !

Florica

Sărmanul Florin !

Colivescu

Ah! eă ție mă închin!

Florica

Sărmanul Florin!

Colivescu

Dă'mi mâna și zi: Amin!

Florica

Sărmanul Florin!

Colivescū. — Aud?

Florica. — (în parte) Nu mai pot sta locului.
Mă duc în târg după el...

Colivescu. — Aud?

Florica. — Așteaptă-mă aici, că viū îndată
să'ți dau răspuns... (ese prin fund alergând)

Colivescu — Da unde te duci? In cotro?...
Haid'! o sburat rîndunica... 'mă-o zis s'o aștept
cu răspunsu... halal de tine, Colivescule! ți se
clocește norocu și are să scoată puī... Oīū să
capăt o nevăstuică frumușică și cu avere... Ce
de mai colivī... iaca... vreū să zic, ce de mai
bancheturi... de-acu 'nainte!... Asta'ī casa Flo-
ricăī:.. ian s'o cercetez puțin pe din-întro, că
ea o să'mī fie cuību. (nt ă în casă cîntînd fără
acompanement de muzică)

Fost-am fost un clopotar
S'am mai fost și pălămar,
Dar' acum sunt militar
Ș'am s'ajung și ghețnerar.

SCENA XIII

Florin. — (în uniformă de vânător, intră prin fund) Iaca și eu!... M'am scris la oaste ș'am intrat la vânător, ca să 'mă alung aleanu... Unde-î Florica? Am venit să 'mă ieș ziua bună de la dînsa, pân' a nu pleca cu regimentu... oiū să merg tocmai... hăt... la București... să mi se piardă urma... Las', Florico, că mă'î plînge tu în lipsă me... te-a mânca el doru de Florinaș și Florinaș unde? Nu 'î!... s'o dus peste nouă mări și țări... pe unde-o cutrierat Alexandru Machedon.

(Arie nouă)

Sunt vînător !
Copil de munte,
Ostaș de frunte,
Invingător !

(imitînd cleronul)

Tra ra, ra, ra, tra ra, ra, ra ;
Țara mea scumpă voiū apăra.
Tra ra, ra, ra.

Sunt vînător !
La căprioare
Glăsuitoare
Am să dau zor ;
Tra ra, ra, ra, tra ra, ra, ra ;
Copile mîndre voiū săruta.
Tra ra, ra, ra.

Sunt vînător !
De acum vie
Pe Românie
Orî şi ce nor ;
Tra ra, ra, ra, tra ra, ra ra,
Norul de duşmanî voiû alunga.
Tra ra, ra, ra.

SCENA XIV

Florin, Colivescu (ese din casă cu o sticlă de
de vin la gură)

Colivescu. — Inghite-Agachi !... (bea)

Florin. — Iaca pălămarîu ! dracu mi l-o scos
în cale.

Colivescu. — (coborînd în scenă) Halal de
gospodărie bună... Incă o duşcă, băete (voeşte
să mai bea)

Florin. — (smucindu-î sticla) Ian mai stăi, ba-
deo, că ai treabă cu mine (bea)

Colivescu. — Ce ? iar' tu ?... Ce vrei, măi,
cu mine ?

Florin. — Ai să'mi dai samă de pehlivăniile
tale, şonţitule.

Colivescu. — (îngrijit) Care pehlivăniî, ne-
bunule ?

Florin. — A ! 'ţi-ai bătut gîoc de mine !...
A ! puşchiule, m'ai făcut să cred că's cliro-
nom ?... ai cercat să mă strici cu Florica, pen-
tru ca să tragî cenuşa pe turta ta ? (scote sabia)

Colivescu. — (cu frică, bîgîind) Ce tur-tur-
turtă ?

Florin. — Apără-te ! sfrijitule, c'am să'mî răzbun... să te taiu bucățele, bucățele ca pe-o ciupercă...

Colivescu. — (spăriet) Ciu-per-per-percă ?

Florin. — (repezindu-se) Scoate-ți sabia, oblojitule, că întru 'n păcat !...

Colivescu. — (Apărindu-se cu tronbonul). Mai, nu face pozna... măi, vină-ți în fire... (fuge prin prejurul copacului alungat de Florin).

Florin. — Ba nu, hamesitule, am să te'nvăț eu a umbla cu satana 'n sîn !

Colivescu. — Sfinte Onofreiu ! scapa-mă...

Florin. — Te-oiu învăța eu să umbli după Florica...

Colivescu. — Da ascultă, Florinașule...

Florin. — N'ascult nimic... te lepezî de satana ?

Colivescu. — Mă lepăd !

Florin. — Te lași de Florica ?

Colivescu. — Ce face ?

Florin. — Te lași de Florica ?

Colivescu. — Ba nici gîndesc !

Florin. — Ei ! apoi, morî de mîna me, cătosule !... (luptă între sabia lui Florin și tronbonul lui Colivescu).

Florin, Colivescu (luptîndu-se) Florica ! (în uniformă de vivandieră se arată la portiță).

Florica. — Ram, pa, ta, plan, pa, ta, plan... etc.

Florin { Ce vîd ? Florica, vivandieră ? (în-
Colivescu { cremenii)

Florica. — Vivat ! M'am făcut vivandieră, ca să urmez regimentu în care ai intrat tu, Florine !

Florin. — Zău?... (cu dragoste) Ah! Florico!... Ești un bujor de fată!... dar' cum ai aflat?...

Florica. — Când ai fugit de-aici mânios și desnădăjduit, m'am luat după tine ca să te cat prin târg... și te-am zărit eșind din casa căpitanului cu uniformă de vânător... atunci am înțeles tot... și, fără a mai sta la gânduri, m'am dus degrabă de m'am alcătuit cu vivandiera ca să-î ieșu locu. Ea rămîne aici, și 'mă-o vîndut uniforma sa... așa-î că mă prinde bine ?

Florin. — Par'că ești Ileana Cosinzana...

Colivescu. — Cea din poveste, cu păru de aur...

Florin. — Care vra să zică, plecăm împreună de-aici ?

Florica. — Impreună ! c'asa o lăsat cucoana Todosiea cu limbă de moarte... să nu ne dispărțim nici odată.

Florin. — Apoi ca să nu ne dispărțim... Florico... trebuie mai ântâi să fim cununați... ce zici, Florico?... vrei să uiți că 'ți-am greșit ?

Florica. — (dându-î mâna). Uit tot... și noroc să dee Dumnezeu ! mîni ne-a cununa căpitanu.

Colivescu. — Iaca !... d'apoi eă ?... d'apoi eă cum rămân ?

Florica. — D-ta, dacă vrei, te răscumpăr eă de la oaste, ca să tot pălămărești cât îi trăi.

Colivescu. — Ba, foarte-ți mulțănesc! M'am făcut militariu... militariu rămîn, pentru ca să trăim tustrii la un loc, ca niște frați buni. Vreți?

Florin. } (dîndu-i mîna) Vrem din toată
Florica. } inima.

Colivescu. — Ura! să trăiască Florica!...

Florica. — Ba mai bine să strigăm : Vivat
să trăiască oastea română!

Toți. — (cu entusiasm) Vivat !

(Arie : *Pasere galbenă 'n cioc*)

Florica

Bravi ostași de-ai României,

Vivat țara me !

Floare mândr'a vitejieî.

Vivat țara me !

Ne vom duce la război,

Unul chiar în contra doi.

Vivat, mândră ca o stea,

Vivat țara me !

Toți

Ne vom duce la război

Unul chiar în contra doi

Vivat, mândră ca o stea,

Vivat țara me !

Florin. — (îiea în brațe pe Florica, o sărută și
o pune în picioare pe scaun, strigînd :) Vivat
puica me !

Florica

Românași voinici de frunte,

Vivat țara me !

Ne vom face punte, munte.
Vivat țara mea !
Ș'om striga murind în foc :
Rămâi țară cu noroc !
Vivat, mândră ca o ste,
Vivat țara me !

Toți

Ș'om striga murind în foc :
Rămâi țară cu noroc !
Vivat, mândră ca o ste,
Vivat țara me !

(Cortina cade)



TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
<i>Barbu lăutarul.</i>	7
<i>Kera Nastasia</i>	17
<i>Paraponisitul</i>	29
<i>Piatra din casă.</i>	39
<i>Florin și Florica.</i>	85



Catalogul «Bibliotecei pentru toți» (urmare)

- 60 Abatele Prevost, Manon Lescaut, roman.
 61 Rosetti D. R. (Max), Trotuarul Bucureștiului.
 62 Tennyson, Enoch Arden (poemă).
 63 Olănescu D. C. (Ascanio), Satire.
 64 Costin, Spre primăvară.
 65 Pr vost, Manon Lescaut vol. II.
 66 Prevost, Manon Lescaut vol. III, fine.
 67 Minunile Universului, vol. I.
 68 Minunile Universului, Istoria Naturală, vol. II.
 69 Minunile Universului, Omul și org. sale, vol. III.
 70 Dulfu P., Legenda Țiganilor.
 71 Stăncescu Const., Că este frumusețea.
 72 Buzoianu, Egiptul
 73-74 Vlahuță A., Dan, partea I
 75 Sihleanu A., Armonii intime.
 76-77 Vlahuță A., Dan, partea II și ultima.
 78 Augier & Sandeau, Ginerile lui Poirier.
 79 Anton Pann, Nastratin Hoge
 80-81 Filimon, Ciocoiți vechi și noi, roman, part. I.
 82-83 Filimon, Ciocoiți vechi și noi, roman, part. II.
 84 Filimon, Ciocoiți vechi și noi, roman, part. III.
 85 Adamescu, Din biografiile scriitorilor români.
 86 Putlitz, Ce și povestește pădurea.
 87 Buzoianu G. T., Erberi-Hesperidele.
 88-89 Dumas A. (fiul) Denisa.
 90 Leca H., Poeme.
 91 Gastineau, Geniile științei și industriei,
 92 Rosetti Radu D., Sincere.
 93 Anton Pann, Povestea lui Moș-Albu, partea I
 94 Anton Pann Povestea lui Moș-Albu, partea II
 95 Buzoianu G. T., Cartagena-Cyrena.
 96-97 Pierre B de St., Paul și Virginia.
 98 Stavri, De demult.
 99 Petöfi, Apostol
 100 Andersen, Carte de chipuri fără chipuri,
 101-102 Ovid, Metamorfosele.
 103-104 Coppée François, Poveste tristă, (epuizat).
 105-106 Mic vocabular militar, român-frances-rus-turc
 107 Cicero, Despre prietenie.
 108 Müller, Animale celebre.
 109 Rosetti D. R. (Max), Teatru, vol. II.
 110 * Gloriele muzicii.
 111 Stoenescu Th. M., Poesii.
 112-113 Morand, Introduceri la studiul științelor fizice.
 114 Seneca, Liniștea sufletească.
 115 Teleor D., Alte schițe umoristice.
 116-117 Vlahuță A., Iubire, poesii.
 118 Vasile Popp, Fleacuri.
 119 Carmen Sylva, Robia Peșului.
 120 Rosetti D. R. (Max), Teatru vol. I.
 121-122 Caragiale I. L., Fragmente.
 123 Biografiile mamelor celebre.
 124 Lubbock, Intrebuintarea vieții.
 125 Pitaru Hristache, Povestea Mavroghen.
 126 Bălcescu, Poesii, vol. I
 127 Bălcescu, Poesii, vol. II.
 128-137 Hamangiu, Codul civil adnotat.
 138 Madan G., Suspine.
 139-148 Hamangiu, Procedura civilă, adnotată.
 149-151 Hamangiu, Procedura civilă, adnotată.

Catalogul «Bibliotecei pentru toți» (urmare)

149-151	Hamangiu, Legea autentică. actelor adnotat.
152-155	Zalloni, Despre Fanarioți (epuizat).
156	Urechia Dr, Cronicile Doctorului.
157-158	Ploetz-Lelst, Mic vocabular francez-român.
159	Szavlovsky, Cronologie, calendare.
160-161	Rosetti D R (Max), Povești către săteni.
162-165	Zamfirescu Duillu, Viața la țară.
166-178	Urechia, Dicționar frances-român ed. II
179	Stavri Arthur, Pe acelaș drum, poezii.
180-181	Alecsandri, Ovidiu, dramă.
182	Alecsandri, Doine, 1842—1852
183	Alecsandri, Lăcrămioare.
184	Alecsandri, Suvenire.
185-186	Alecsandri, Mărgăritărele, 1852—1862.
187	Alecsandri, Pasteluri 1862—1874.
188	Alecsandri, Varia, Poezii.
189-190	Alecsandri, Altele, Poezii, 1881—1888.
191	Alecsandri, Ostașii noștri, Poezii
192	Alecsandri, Dumbrava roșie, poem istoric.
193-194	Alecsandri, Legende.
195-196	Eminescu, Poezii.
197	Hebbel Fried Iudita și Holofern, tragedie.
198	Swift, Guliver în țara piticilor.
199	Alexandri, Teatru, Vol. I.
200	Alexandri, Teatru, Vol. II.

„Biblioteca pentru toți“, trecând sub o nouă direcțiune, va continua să apară regulat într'unul său două volume pe lună.

„Biblioteca pentru toți“ va publica succesiv cât mai multe din lucrările vechilor scriitori și cronicari români, ne-neglijând însă nici literatura modernă română și streină și păstrându-și în totul caracterul ei enciclopedic.

Pentru orî-ce afaceri privitoare la Biblioteca, a se adresa Direcțiunei, la Librăria editoare Leon Alcalay, Calea Victoriei No. 37, București.

Notă. — A se citi catalogul complet al acestei Bibliotecei în interiorul copertei.

Fie-care număr din Biblioteca pentru toți costă 30 bani, oue numere reunite 60 bani, mai multe numere într'un singur volum se socotesc câte 30 bani de fie-care număr.